

PANSKY KLUB

Daniel Kapča

Předmluva

Vše začalo v roce 2013 s mou někdejší přítelkyní, která mi dala přečíst něco ze své tvorby. Ta mě natolik nadchla, že jsem se odhodlal zkusit sepsat něco malého i já, a vznikla tak moje první krátká povídka. Její nadšená reakce mě namotivovala k dalším pokusům, z nichž vzniklo několik menších povídek, které jsem publikoval na literárním serveru pro amatérské spisovatele. S kladným hodnocením jsem se setkal i tam a začal jsem nabývat dojmu, že možná nebudu úplně ztracený případ, za který jsem se do té doby považoval (obzvláště při vzpomínkách na diktáty a slohové práce na základní a střední škole).

Dalším povzbuzením byl komentář od ženy, kterou považuji takřka za svou druhou maminku. Ta se na mě po přečtení několika mých prací s velkým překvapením otočila a řekla (cituji): „Nikdy bych nevěřila, že máš takový talent na slovo.”

Její slova se mi vryla do paměti.

Krátce na to jsem prožil velmi rušnou a bezesnou noc, při které mi hlavou probleskovaly nejrůznější motivy, scény a další myšlenky, až jsem se prudce probudil s nápadem na konec nějakého příběhu.

Tohle náhlé probuzení bylo přesně tím prvotním impulzem, kdy jsem se rozhodl napsat knihu.

Konec, který mě té noci napadl, mě tak zaujal, že jsem se ho chytil a začal naplno rozvíjet. Následujících pár dní jsem přemýšlel nad hlavním tématem a prostředím, ve kterém by se příběh odehrával. Mezitím jsem si sepisoval další útržky myšlenek z té bezesné noci, na které jsem byl schopen si vzpomenout. Už přesně nevím, kdy jsem přišel s tématem Panského klubu, ale velmi dobře si pamatuji moment vzniku jiného, neméně důležitého aspektu knihy, a tím bylo prostředí. Nápad na svět, kde mrtví nevstávají ze země, zato se jim do ní moc nechce, přišel na tom nejnepravděpodobnějším místě, při ranní cestě do práce.

Tím byly tři hlavní body příběhu vyřešeny a na řadu přišla osnova.

Po vymyšlení základní kostry příběhu jsem se pustil do psaní první části knihy. Když jsem tehdy řekl svým přátelům, že píšu knihu, většina se mi vysmála a pochybovala, že ji vůbec dokončím. A pokud ji prý náhodou dopíšu, bude to nečitelný a nezáživný kvádr papíru.

Přesto jsem začal psát a postupně vytvořil tři verze scénáře, kdy víceméně každá vznikla pro jednu třetinu knihy. Prapůvodní osnova se skládala z jedenácti kapitol a prologu s epilogem. Každá další verze vycháze-

la z původního plánu, jen více rozvíjela dílčí část. Nakonec tedy vzniklo jednadvacet kapitol plus prolog a epilog.

Ovšem, jak už jsem zmínil, nešlo vše tak hladce, jak by to mohlo vypadat. Zhruba po napsání první čtvrtiny jsem se dostal do stavu, ve kterém se může ocitnout drtivá většina autorů. Stejně jako u jiných, tak i u mě vyprchalo to prvotní nadšení a energie, došla inspirace, a já odložil psaní knihy na více než rok. Po celou tu dobu jsem se neustále snažil se k ní vrátit, ale měl jsem spisovatelský blok a navíc jsem nevěděl, jak správně pokračovat. Pořád jsem si říkal, že knihu musím dokončit stůj co stůj, ale v té době to zkrátka nešlo. Nic na tom nezměnil ani fakt, že jsem již měl první pozitivní reakce na dosud napsanou část.

Zlom nastal až v létě 2015, kdy mě něco osvítilo, a já si uvědomil, jak správně navázat, a pustil se znovu do psaní.

Tou dobou jsem se stal častým návštěvníkem čajoven, které se staly mým spisovatelským místem. Prakticky jsem v nich dopsal zbytek knihy. Uběhl téměř další rok, vykouřil jsem nespočet vodních dýmek, vypil stejně nezjistitelný počet čajů a dokončil celé svoje dílo.

Nebyl jsem ale sám, kdo se mnou sdílel celé mé dobrodružství. A nejenom mé, ale i osudy postav, o kterých jsem psal. Postupně se objevily tři čtenářky, které můj výtvar četly a netrpělivě čekaly na dokončení každé nové kapitoly. Mohu svědomitě prohlásit, že nebýt jejich zpětné vazby a podpory, tak není vůbec jisté, jestli bych knihu kdy dopsal.

Jmenovitě se jedná o slečny Lenku, Katku a Zuzku. Obzvláště bych chtěl vypíchnout nedocenitelnou pomoc od slečny Zuzky, jež mi byla největší podporou a rádkyní. Tímto jí patří mé nesmírné díky, stejně tak jako ostatním zmíněným slečnám.

Samozřejmě jsem se setkal i s negativními názory, to už zkrátka k tomu všemu patří. Některým lidem nesesedla například přílišná tvrdost a brutalita, která se v knize objevuje, jiným se zase nelíbil sexuální začátek či celkový styl, jakým byla kniha napsána. Jedním z těchto *kritiků* byl i kritik z řad mých nejlepších přátel, Honza. Když jsem mu dal na přečtení vytištěnou první verzi celé knihy, vrátil mi ji zpět popsanou neskutečným množstvím poznámek a výtek k věcem, které se mu nelíbily. Věřím, že mnozí by v tomto momentě pověsili spisovatelské řemeslo na hřebík a už by se k němu nikdy nevrátili.

A to by byla chyba!

Poctivě jsem si všechny jeho poznámky prošel a zvážil je. Byť jsem s drtivou většinou nesouhlasil, bylo mezi nimi několik bodů, které jsem

uznal jako opodstatněné. Během následného druhého čtení a úprav se jeho připomínky ukázaly jako velmi přínosné a pomohly mi mé dílo zlepšit.

Doteď s úsměvem vzpomínám na mnohé naše rozmluvy, až téměř hádky, ohledně celkového pohledu na literaturu a umění jako takové. On jakožto básník a umělec razí přístup, že autor by měl psát o tom, co zažil, a celkově vnímá umění jako způsob předání hlubšího poselství. Můj postoj je zcela opačný. Pro mě je umění, a konkrétně knihy, formou zábavy, při níž mohu vypnout a jen relaxovat. A pokud čtenář knihu po dočtení odloží s pocitem, že si příběh užil a bavil se od začátku do konce, budu naprosto spokojen.

Může se zdát, že kolem sebe kopu a obhajuji své dílo za každou cenu, ale opak je pravdou. Nesmírně si cením Honzova názoru a považuji ho za jeden z nejprínosnějších, s jakým jsem se setkal, byť je zcela odlišný od mého. Tímto bych mu chtěl za vše poděkovat.

Také bych rád poděkoval i dalším lidem, kteří mě doprovázeli a svým způsobem, pro mě neméně důležitým, přispěli ke vzniku tohoto díla. Jsou jimi Hanka, Lucka, Marek, Míša, Radim, Sabine a mnoho dalších.

A tak jsem po téměř třech letech dorazil do cíle a těší mě, že jsem i přes všechny strasti a nástrahy zvládl napsat příběh takového rozsahu, o jakém se mi ani nesnilo. Je to skvělý pocit a přál bych ho zažít každému. Doufám, že můj příběh inspiruje i další lidi zkusit něco napsat nebo vytáhnout svá díla ze šuplíků, dokončit je a podělit se o ně, aby se i ostatní mohli těšit ze stvořených příběhů a světů.

Byla by to věčná škoda, kdyby zůstaly ležet nepovšimnuty a zapomenuty.

Na závěr se cítím povinen vysvětlit do očí bijící, ale jen zdánlivou gramatickou *chybu* v názvu knihy. Nejednou jsem byl upozorněn, že ve slově Panský má být dlouhé á. Opravdu se nejedná o chybu a název je takhle zvolen záměrně. Využívám totiž krásy českého jazyka, která i při tak nepatrné změně zcela mění význam slova. Nepíšu totiž o pánském klubu jakožto místu, které navštěvují pouze pánové, ale vycházím ze slova *panský*, tudíž jde o místo, ve kterém se rozlišuje postavení pána a otroka (bydlet na panském, sloužit na panském, panský dvůr); jde o vyjádření moci.

A přesně o tohle se v knize jedná. Kdo by přece nechtěl být na chvíli pánem či paní osudu někoho jiného?

Varování

Rád bych upozornil budoucí čtenáře na obsah této knihy. Příběh se odehrává ve značně bizarním světě a jsou tu i pasáže násilného charakteru, které citlivějším čtenářům mohou být nepříjemné. Není mým záměrem kohokoliv odrazovat, ale nerad bych knihou šokoval lidi, kteří špatně snáší násilí, byť „jen“ na papíře.

Dále bych rád podotkl, že kniha je psána poměrně pepřným a drsným jazykem a mnohdy se schválně nedeří tradičního spisovného jazyka, který by působil značně rušivým dojmem v kontextu celého světa a příběhu, který se v něm odehrává.

Nakonec musím zdůraznit, že celý obsah tohoto díla je určen čistě k pobavení čtenáře, byť se dotýká širokého spektra témat způsobem, který by někdo mohl nazvat urážlivým, sexistickým nebo jiným přídavným jménem. Nic z knihy není určeno k urážce kohokoliv nebo čehokoliv. Pokud nedokážete vypnout mysl od reálií skutečného světa a máte potřebu hledat politickou či jakoukoliv jinou korektnost, pak mohu jen doporučit, abyste se této knize obloukem vyhnuli.

Jestliže jste se i přes toto varování rozhodli pokračovat, čeká vás drsné dobrodružství plné černého humoru, sexu a šílených situací odehrávajících se v tom nejzvrácenějším světě, který byl v posledních letech napsán. A mně již nezbývá nic jiného, než vám popřát, abyste tuhle jízdu ve zdraví přežili a užili si ji naplno až do konce.

Prolog

Její vnitřní orgasmometr začal pomalu, ale jistě růst a jeho rychlost se ještě zvyšovala, čím déle cítila jeho dech na své šíji. *Za zvuků skřehotání racků a šumění nedalekého moře hladil konečky prstů její hedvábně hladkou kůži, kterou zahřívaly paprsky ranního slunce.*

Jednou rukou sjížděl k jejím bokům, zatímco druhou si ji přitáhl k sobě na hrud', až se jejich rozpálená těla navzájem dotýkala. Bradavky si užívaly jeho krouživých pohybů a svou spokojenost daly jasně najevo postupným tvrdnutím až do bodu, kdy už to víc nešlo. Pasivita nikdy nebyla její druhé jméno, takže se mu zadečkem pěkně třela o rozkrok. Občas přitlačila, někdy jezdila nahoru a dolů, jindy zakroužila dokola. Takové střídání intenzity a směrů způsobilo, že se výsledek dostavil během chvilky.

V boxerkách už měl příliš těsno, takže ho s úlevou vyndal a pustil na svobodu. Ucítla jeho nástroj mezi stehny a na kundičce, a jak pokračovali v předešlé, začal mu ještě více tvrdnout a tlačit jí na poštváček. Spolu se souloživými pohyby, při kterých žalud pokaždé zatlačil na ta správná místa, poskočila úroveň jejího vzrušení na maximum. To už byla vlhká natolik, že měl péro tím třením taky celé mokré. A to i přesto, že na sobě ještě měla kalhotky, nyní však notně promočené.

Sáhla si mezi nohy a odsunula kalhotky na stranu, aby nepřekážely. Nezvládala už čekat a samou nadržností ho chtěla do sebe zasunout. V ten moment ji ale chytil pod krkem a lehce přidusil, aby si uvědomila, že on to ještě nedovolil. Pochopila, a samým úlekem z nečekaného stisku ztuhla. Zatímco ji pořád držel pod krkem, sklouzl volnou rukou mezi její stehna. Slastí se jí na chvíli zastavil dech.

A to ji zase přiblížilo k vrcholu.

Palci chytil okraje kalhotek a pomalu je stahoval dolů. S ladností kočky se ohnula a byla teď na čtyřech, pak nadzvedla kolena, aby přes ně mohl kalhotky přetáhnout. Jindy by ho možná ještě poškádlila tím, že by kolena zatlačila víc do matrace, ale právě teď byla tak nadržaná, že si ze sebe kalhotky málem strhala sama.

Když do ní konečně zajel prstem, byla štěstím i vzrušením celá bez sebe. Po chvíli v sobě měla dva prsty. Měnil tempo i natočení prstů, což jí neustále zvyšovalo touhu nechat se pořádně vyšukat. Z hlasitějšího dýchání se začaly stávat regulérní vzdechy, které nejenže nabývaly na síle, ale hlavně působily jako pumpa pro jeho chloubu. Věděla, že se mu to

líbí, lépe řečeno, cítila to, když mu o péro náhodou zavadila chodidlem, protože se z toho dráždění pořád cukala do všech stran. Pak už se začala zmítat natolik, že si ji rukou musel přichytit za pas a silou držet na místě. Byla úplně v koncích z toho, jak je nadržovaná a vzrušená, a když ještě přidal na intenzitě, ruce jí vypověděly službu a ona padla na lokty. Dostávala se do fáze, kdy si říkala, že ho odprosí, aby už konečně vyměnil prsty za svůj úd.

Trvalo sice jen pár minut, než k tomu došlo, ale jí to připadalo jako věčnost. Zhluboka oddechovala a snažila se trochu uklidnit, ale moc to nešlo. Ani si neuvědomila jak, ale najednou viděla, že má ruce skrze příčky postelového čela a navíc spoutané páskem ze županu. Byla plně v jeho moci, vydána mu na milost a nemilost. Zavázal jí oči šátkem a v tu chvíli nevěděla, jestli má křičet o pomoc, nebo být ještě více vzrušená. Ovšem její Niagarské vodopády valící se po stehně vypovídaly o druhé možnosti.

Orgasmometr opět povyskočil.

Vychutnával si tu nervozitu, vlhkost, vlastně celý ten koktejl reakcí. Už mu bylo skoro líto jejího utrpení a rozhodl se, že jí dopřeje to, po čem ona touží od začátku. Roztáhl jí kolena trochu víc od sebe, vzal si ho do ruky, špičkou žaludu ji naposledy lehce podráždil, jen aby se ještě trochu napružila, a zasunul. Jednou rukou si ji přidržoval za stehno a druhou držel za vlasy tak, že musela mít hlavu zakloněnou. Jak stupňoval intenzitu přírazů, což střídal s občasným proplesknutím po zadku, zesiloval se i její zvukový projev. V jednu chvíli byly přírazy tak silné, že se musela přidržovat příčky, ke které byla připoutána.

Hlasitost a síla jejího vzdychání by jistojistě strčily leckterou pornoherečku do kapsy. Žádné takové to *och sem, ach tam* nebo laciné a vyumělkované vydávání vzdechů rádoby sexuálního vzrušení. Ne, nic takového. Tohle byl nefalšovaný důkaz mrdání, při kterém na konci ona leží v orgasmických křečích a jeho koule s ptákem jsou celé mokré od jejích šťáviček.

Cítila, jak nezadržitelně přichází ta chvíle, a nejraději by ho celého postříkala od hlavy až k patě. Nečekaně zastavil, aby jí dal kolena k sobě, načež je potáhl dozadu, takže teď ležela na břichu. Zvedl si její zadeček trochu výš, aby ho na něj pěkně špulila. Záhy zjistila proč.

Obkročil jí nohy a zasunul ho zpátky. Pak ji chytl za krk, hlavu zarázil do polštáře a začal šukat ještě tvrději než doposud. Bušil do ní jako smyslů zbavený a zároveň každý příraz doprovázela neuvěřitelná slast,

protože dráždil to správné místo. A on ještě zrychloval. Tady nebylo cesty zpět, orgasmometr už byl natlakovaný k prasknutí. Tělo se jí začalo různě propínat, jak přicházelo vyvrcholení. V tu chvíli křičela to jediné, čeho byla schopna:

„Už budu!”

Něco je špatně

„Kopnu sem a kopnu tam, já vás do tý země všechny dám,” pobrukoval si takhle hrobník, zatímco odhazoval lopatou hlínu z hrobu. Byl to jeden z těch večerů, kdy mu šla práce od ruky, a měkká hlína, čerstvě navlhlá nedávným deštěm, mu jeho povolání nijak neztěžovala. S rodinou obývající tento konkrétní hrob měl už naneštěstí mnoho zkušeností. Nejednou přemítal nad tím, že Gonzalesovi musí být nějakým způsobem prokletí, jelikož jich za poslední rok pohřbíval několik. Od posledního případu uběhlo něco málo přes tři měsíce.

Zrovna tahle rodina patřila mezi ty velmi chudé, které neměly peníze ani na zpopelnění, nebo rakev. To jeho práci dost komplikovalo. Po prvním metru si musel dávat pozor, aby lopatou nekopl příliš, a nezasekl ji tak do těla.

K jeho smůle to byl zrovna jeden z těch dní, kdy se mu to podařilo.

Zanadával tak hlasitě, že ho museli slyšet mrtví i na opačném konci hřbitova, ale bylo mu to jedno. Ti si nestěžovali a přisedící vrány, které ho zpovzdálí pozorovaly, jen trpělivě s občasným zakrákáním vyčkávaly, až dokončí svoji práci, a ony tak budou moci odnést další duši do světa zesnulých.

Seskočil do vykopané jámy a opatrně odkrýval tenkou svrchní vrstvu hlíny, než se dostal k tamním obyvatelům. Když narazil na samotná těla, div že úlekem nevyskočil z díry. Po prvotním šoku se znova sklonil, aby se přesvědčil, že ho nešálí zrak.

„Co to, do prdele, je?”

„Liu, že mě nechytíš,” škádlila ho malá Yin.

„To si piš, že chytím,” křikl na ni a rozběhl se jejím směrem. Ti dva se po místním lese naháněli neustále a za tu dobu, co si v něm hráli, už znali všechny cestičky a zkratky, které v něm byly. Yin kličkovala mezi keříky, skákala přes spadlé kmeny a Liu jí byl neustále v patách. Když už ji měl málem na dosah, z ničeho nic zakopl a málem bradou vyryl pěknou rýhu do hlíny.

Yin se namíste zastavila. „Jsi v pořádku?”

„Jo - jo, jsem,” ohradil se Liu, „nejsem přece žádný suchar.” To bylo poprvé, kdy takhle spadl, a cítil se před ní trapně. Vždycky to bývala Yin, kdo z jejich dvojice padal.

„Já vím, že nejsi,“ chlácholila ho a šla k němu, aby mu pomohla. Uraženě se na ni podíval, když k němu natáhla pomocnou ruku.

„Zvládnou to sám.“ Pomalu se postavil na nohy a začal se oprašovat a zbavovat listí. Na rukou měl pár malých šrámů a na dlaních hlínu z prudkého dopadu.

„Zatracená větev,“ vztekal se Liu a hledal to, o co zakopl. Po pár vteřinách ke svému překvapení žádnou větev nenašel, zato si všiml něčeho jiného. Oběma rukama šmátral ve křoví a snažil se vytáhnout to, co zahlédl. Uchopil ten neznámý předmět a silně potáhl, načež zjistil, že mu v rukách skončila něčí běžecká bota.

Později toho dne byli oba na policejní stanici v nejbližším městě. Hodná paní policistka se jich vyptávala na celý zážitek. Liu jí tak statečně, jak jen na devítiletého kluka dokázal, vyličil, co se stalo.

Na cestě ze stanice domů zaslechli, že dotyčný byl pohřešován skoro dva měsíce. Jeho tělo přitom vypadalo, jako by se ztratil včera.

„Kapitáne Vorobyove, kapitáne Vorobyove,“ křičel desátník Anasenko takřka přes celou vojenskou základnu. Celý zadýchaný doběhl do velitelského stanu, kde našel velitele jejich oddílu, jak sedí na skládací židliče, lokty opřený o stehna, a čte knihu.

„Ano, desátníku?“

„Kapitáne, mrtví, mrtví,“ snažil se ze sebe vykoktat zprávu, kterou ani on sám nechápal.

„Tak už se vymáčkňte, desátníku!“

Anasenko se narovnal, zhluboka se nadechl a vypravil ze sebe, jak nejlépe dovedl: „Pane, mrtví nemizí!“

„Cože?“

„Podle rozkazu jsme vyrobili pohřební hranici, na kterou jsme naskládali těla určená ke spálení. Jenže ta těla nechtějí shořet!“

„To je nějaký vtip?“

Anasenko přísahal, že se o žádný vtip nejedná. Vorobyov rozmrzele odložil rozečtenou knihu a vydal se společně s desátníkem kousek za základnu, kde byla zbudována pohřební hranice.

Okolo dohořívajícího spáleniště stála skupinka vojáků. Většina z nich byla notně bledá a jeden z nich si opodál zrovna utíral pusou. Vorobyov si všiml, že pod ním leží koláč zvrátek. Podle toho šíleného smradu, který se mu dral do nozder, se mu ani nedivil, jeho to totiž bralo taky.

Zadíval se do doutnajících trosek a v nich uviděl několik ohořelých těl mezi zuhelnatělými zbytky jiných. Ta zbývající těla byla sice na povrchu seškvařená, ale pořád zůstala celá. Když je zkusili spálit podruhé, výsledek byl naprosto stejný. To už se Vorobyov zadumaně poškrábal na hlavě a v duchu se ptal sám sebe: *Co teď s nimi?*

2112 – Rok, kdy byl objeven GEN

V lidské historii byl mnohokrát předpovězen zánik světa. Sem nějaké to zhroucení počítačových systémů, tam nějaká ta apokalypsa. Tu to byl přílet mimozemšťanů, jindy zase zánik ozonové vrstvy a tím zajištění globální barbecue párty. Ale poslední velká předpověď, kterou ještě svět bral vážně, byla datována na konec roku 2012 a měli ji na svědomí Mayové se svým kalendářem, který jim toho roku úplně končil. Fantazie o konci světa byly značně divoké. Když se nakonec nic nestalo a svět pokračoval dál, byli Mayové prohlášeni za největší vtipálky v dějinách a nikdo, až na pár vyšinutých jedinců, už dalším podobným nesmyslům nevěřil. Ironií osudu je, že možná měli přeci jen pravdu, jenom se sekli o sto let nebo my ten jejich kalendář zkrátka špatně pochopili.

Žádní živí mrtví, ohně pekelné, třetí světová válka nebo cokoliv, o čem se vědci s radostí dohadovali a spisovatelé fantazírovali. Ať tak či onak, všechny katastrofy, které kdy člověk vymyslel, se vyznačují nadměrným počtem mrtvol, ale co když vám tyhle tlející pytle sraček nechtějí zmizet z povrchu zemského? To je teprve ten pravý průser...

V průběhu roku 2112 se začaly objevovat první zkazky o nemizejících mrtvolách. Nebožtík, kterého to jednoduše kleplo při ranním joggingu na boční cestě uprostřed lesa. Zprávy hrobníků, kteří našli v hrobech nerozkládající se těla, byť silně zapáchající, nebo oběti válečných konfliktů, které nešly spálit. A podobných příběhů začalo být víc, mnohem víc.

Netrvalo dlouho a o problému se začal zajímat doslova celý svět, i ti Eskymáci, kteří se jinak o trable ostatních nikdy moc nestarali.

„Jak se zbavit těch smrdutých sráčů,“ znělo z každé politické kanceláře, pohřebních ústavů, a dokonce i od některých mafiánských rodin či kolegů z oboru. Nejrůznější pokusy o likvidaci těl vedly místy až k rozum zastavujícím případům, při kterých nebožtíci namísto snížení svého počtu své řady ještě rozšířili, většinou o nešťastné vykonavatele těchto pokusů.

Zářným příkladem je, tedy byl, jeden nizozemský elektrikář, který zkoušel těla spálit elektrickým proudem, a ke své smůle se stal také prvním objevitelem elektrických vlastností svých testovacích subjektů. Budiž mu útechou, že si tímto činem vysloužil krátký článeček v místním bulvárním plátku na straně šest mezi kuriozitami týdne, okořeněný fotkou sebe a masíčka v poloze značně připomínající všem jistě známou

sexuální polohu číslo 69. Alespoň tím podnítl zájem vědců a za to mu patří věčné díky.

Domácí kutilové a jim podobní ovšem nebyli jediní, kdo zkoumali tento fenomén, a do práce se pustila i vědecká veřejnost. Zástupy vědců téměř denně přicházely s novými poznatky a vědeckými výkřiky doufající, že právě jejich práce bude ta průlomová a zbaví planetu Nehnijícího problému. A zatímco vědci pracovali na řešení, svět se pomalu, ale jistě dusil čím dál větším počtem mrtvol.

Pak vědci objevili GEN neboli Gen Eliminující Nekrózu. Byl to lidový název a zároveň i hlavní vlastnost nemoci, která modifikovala lidský genom. Pozměnila ho tak, aby vytvářel tzv. antinekrotikum, látku, která zabráňovala buňkám v lidském těle podléhat nekrotické reakci. Jinými slovy, lidské maso se stalo odolné vůči přeměně v tlející kupu hnoje, na které by si červi mohli zvesela pochutnat. Tím se přerušil přirozený koloběh života a na problém bylo zaděláno. GEN měl ale pár zajímavých vedlejších vlastností, na které se většinou přišlo stylem pokus omyl v průběhu 27 let, než se našlo Konečné řešení Nehnijícího problému.

Metoda „to nejjednodušší řešení je obvykle to nejlepší řešení“ se ukázala hned zpočátku jako ta, kdy výjimka potvrzuje pravidlo. Oheň byl značně neefektivní, mrtvoly zkrátka nehořely ani při extrémně vysokých teplotách. Ovšem přišlo se na to, že poměrně kvalitně bouchají. Nebylo divu, že nedlouho po tomto objevu se začaly používat jako demoliční materiál. Nevýhodou byly stejné vlastnosti jak před výbuchem, tak i po něm, takže pevné skupenství mrtvoláka se akorát tak změnilo na slizovitý sajrajt, který se stejně nechtěl stát součástí koloběhu života. A ještě se blbě uklízel.

Samozřejmě že se vzrůstajícím počtem masíček se musely hledat způsoby, jak je dočasně odklidit z povrchu zemského, než se najde způsob, jak je zlikvidovat definitivně. Hojně začaly vznikat různé skládky a podzemní hrobky, ze kterých by srdce nejednoho nacistického pohlavára zaplesalo blahem. Zkoumaly se a vyvíjely různé archivační a zhušťovací technologie k uchování ještě většího počtu zákazníků na co nejmenším prostoru. Jejich příval byl doslova nekonečný.

Jedním z nejodvážnějších plánů bylo vystřelování hromadných kontejnerových rakví do vesmíru. K jeho realizaci však nikdy nedošlo, protože se v roce 2149 objevily Spalovny.

Pozvánka

*Vážený pán Dominik,
majitel Panského klubu,
je srdečně zván na pátý Nekrotický maškarní bál,
čtvrtého dne, sedmého měsíce, roku 2177,
pořádaný panem Ardalem Artemiem.*

„Hele Dome, něco ti přišlo,” oznamoval suše Robert, zatímco vcházel do Dominikovy kanceláře. Za sebou táhl mužské torzo, ne zrovna atletické postavy, které mělo skrz každou bradavku proražený hák, aby se vůbec dalo nějak slušně přesouvat.

„Co to je?” zeptal se Dominik, který zadumaně hleděl do papíru. Vzápětí té otázky litoval, neboť mu na stole přistála beznohá, bezruká a bezhlavá část těla tlouštíka, který mohl vážit v původní velikosti dobrých 140 kg a i v odlehčené verzi to stejně pod půl metráku nešlo. Dřevo vydalo po dopadu bolestivé zavržení lehce říznuté praskáním, což značilo, že ještě pár takových překvapení a majitel si bude muset shánět nový nábytek. Dominika to ani moc nepřekvapilo, protože to nebylo poprvé, kdy se mu na stole objevilo něco podobného. Jednou to byly zvířecí hlavy v pytli, jindy sklenice plná vybitých zubů a nechyběl ani náhrdelník z pánských i dámských přirození. Robert byl totiž jako lovecký ohař, a když něco ulovil nebo našel zdechlinu, musel to přinést svému pánovi jako ukázkou svých dovedností.

„Nech mě hádat. Nějaká novinka od Artemia?”

„Asi, mrkni na tohle.” Robert pootočil torzo, aby si Dominik mohl přečíst text, který byl vyškrábán a vypálen v mrtvém mase.

„Jsme zváni na Artemiův bál. Musím uznat, že si letos s pozvánkou zase vyhrál. Myslel jsem, že mě po tom loňském Prstovém tablu už nic nemůže překvapit, ale zase se vyznamenal. Kde on jen na ty nápady chodí?”

Naznačil Robertovi, aby mu tu pozvánku konečně sundal ze stolu. Ten potáhl za háky a ona s hlasitým žuchnutím dopadla na zem. Dominik ho sledoval, jak si vykračuje z místnosti, s torzem v závěsu, a znovu si uvědomil, jak moc tohoto muže obdivuje. Robert byl lehce nadprůměrně vysoký, s tmavými vlasy načesanými na stranu a výrazem šibalského, mírně psychotického uličníka. To, že to opravdu byl silně psychotický uličník se sklony k násilí a sadismu, byla už stránka druhá. Nicméně byl loajální až do morku kostí a to Dominikovi stačilo, aby přehlédl pár

maličkostí. Po chvíli se probрал ze svých myšlenek a uvědomil si, že je třeba začít řešit podnik.

„Víš, co jsi provedla, má milá malá Sáro?” ptal se jízlivě Dominik maličké, štíhlé blondýnky s oříškovými očima a drobnými ňadry. Přezdívalo se jí Angel kvůli digitálním tetováním táhnoucím se na každé straně od lopatky po bedra, která vyobrazovala andělská křídla. Tetování byla animovaná a hýbala se podle jejího dechu.

Klečela na kolenou, zadek posazený na patách, s rukama v klíně, instinktivně si bránící svoje ženství. Tvář měla celou od slz a ze strachu ze sebe nemohla dostat ani slovo. Chytl ji za vlasy a prudce škuubl dozadu, až měla hlavu v takovém záklonu, že jí hrdlo zůstalo vystavené napospas jeho vůli.

„Tak víš, co jsi provedla?” zařval na ni tak hlasitě, až se začala třást.

„A... a... ano,” knikla tiše.

„Výborně, takže jak mi vysvětlíš, že jsi neuposlechla svého zákazníka?”

„Ale když on chtěl, abych hrála mrtvolu a ještě se u toho pokakala.”

„I kdyby tě chtěl v těch sračkách vykoupat, tak uposlechneš a ještě mu navrhneš, jestli ti jimi nechce taky umýt hlavu!” Trhl jí hlavou ze strany na stranu, aby dodal svým slovům náležitou váhu. „Pak budeš hrát mrtvou a ani se nehneš, i kdyby ti měl provádět to, čeho se bojíš nejvíc ze všeho. Rozumíš?” Tak tak se mu podívala do očí a sotva znatelně přikývla. Dominik dodal:

„Zopakuj mi základní pravidlo klubu.”

Těžce polkla a uronila další slzu, která jí stekla po tváři: „Náš zákazník, náš Pán.”

„No vidíš, že to znáš. Ber to jako první varování. Určitě tušíš, co bude následovat při další neposlušnosti.”

„Tlustej parchant.”

Dominik se ze široka usmál. „Nechtěla bys u něj přece skončit, že ne? Víš, že od něj se moc z vás nevrací.” Zděšením se jí rozšířily zorničky.

Trhl jí hlavou dopředu, až bradou silně narazila do hrudníku, a nechal ji být.

Gideon právě napůl nahý odpočíval ve svém pokoji, když mu do něj

nečekaně vešel Robert.

„Dominik tě chce vidět, tak se seber a naklusej k němu.”

„Co chce?”

„To ti řekne on. A teď mazej k němu, nebo si mě nepřej.”

„No jo pejsánku, dej mi minutku, ať se obleču.”

Robert už vykročil směrem k němu se zatnutou pěstí, ale po jednom kroku se zastavil a uvědomil si, že by asi nebylo nejmoudřejší, kdyby ho zrovna teď dotáhl k Dominikovi v lehce poškozeném stavu. V jeho slovníku znamenala definice „lehce poškozený” pár zlomených kostí, nějaké ty zuby venku a pravděpodobně nějaký ten nos šejdrem. Tak jako tak, nechal si zajít chuť a trpělivě počkal, než se Gideon oblékl a vydal na cestu.

Když přišli, Dominik si zrovna četl zprávy na internetu. Gideon si všiml na průhledné skleněné obrazovce fotky muže, která byla sice zrcadlově obrácená, ale přesto poznal, o koho se jednalo. Byl to Arlo Ganon, kandidát na prezidenta. Pamatoval si ho, protože jeho tvář byla kvůli blížícím se volbám skoro všude. Než stihl přečíst obrácený titulek zprávy, obraz zmizel. Dominik se zvedl zpoza stolu a přešel před Gideona, který byl zvědavý, proč si ho zavolal.

„Mám pro tebe dobrou zprávu. Půjdeš na bál,” začal Dominik a viděl, jak to Gideona překvapilo, a než stihl odpovědět, pokračoval dál.

„Ardal Artemius pořádá bál, na který je zvána společenská smetánka a jeho přátelé. Je to pro nás skvělá příležitost, jak se ukázat v lepších kruzích, a po tobě chci, abys reprezentoval klub. S trochou štěstí se nám podaří získat další bohaté klienty. Trátit na tom nebudeš, tím si buď jist.”

Dominik si všiml, že se tahle nabídka Robertovi moc nezamlouvá, ale neřekl ani slovo.

„Tak co říkáš? Jdeš do toho?”

Gideon poznal, že byť se jedná o otázku, tak nemá smysl nesouhlasit. Jen by to Dominika popudilo a on by se tak vystavil nechtěným problémům.

„Výborně, jsme tedy domluveni. Pošlu za tebou někoho, kdo tě připraví. Teď se vrať a odpočívej, další instrukce ti sdělím později.”

Nakonec Dominik Gideona propustil a ten odešel zpátky do svého pokoje. Sotva za ním klaply dveře, dal Robert najevo své znepokojení.

„Myslíš, že je to dobrý nápad? Proč jsi mu vůbec nabízel nějakou odměnu?”

„Potřebujeme něčím zaujmout a on je naše nejlepší šance, klienti ho

mají v oblibě a dobře za něj platí. A když to bude dělat dobrovolně s vidinou odměny, bude se hned víc snažit a působit jinak, než kdyby to dělal čistě z donucení.”

„Já ti nevím, pořád se mi to nějak nezdá.”

„Zapomeň na vaše neshody. Víím, že ho nemáš rád, a taky víím, že bys ho nejraději měl jako další trofej, ale to se zatím nestane.”

„No dobrá. A proč vlastně nevezmeš raději nějakou ženskou. Třeba Carmen? Ta by se jim určitě taky líbila.”

„Tím bych si nebyl tak jistý. Ardal je znám svou náklonností k mužům a hodně dalších z jeho známých jsou zmlsaní páprdové se zálibou v mužských zadcích, byť ji tají. A dámičky si jistě rády podají někoho s jeho tvářičkou a pŕlkami jak dva kmínky.”

Robert si zamumlal něco, čemu Dominik nerozuměl. „Dobře, přece jen víš o těchto věcech víc než já.”

„A proto jsem mozek a ty svaly. Jedno bez druhého nemůžeme fungovat, a dokud to tak bude, bude se nám určitě dařit, kamaráde.”

Robert se lehce ušklíbl a vypadal už spokojeněji. Naopak Dominikovi zatrnulo, protože tenhle druh úšklebku znal. Vídával ho vždycky, když si Robert něco obzvláště užíval, jenže většinou u toho někdo jiný řval bolestí.

Gideon se vracel zpátky do svého pokoje dlouhou chodbou, která měla bílé zdi, ale díky stolním lampičkám se stínítka teď získala lehce žlutý nádech. Ty, společně s rudým kobercem, na kterém byly vyšity zlaté královské koruny, a tmavě hnědým až vínově červeným nábytkem, který zdobil chodbu klubu, vzbuzovaly pocit náramného pohodlí a intimní energie.

Na křižovatce chodeb do něj z ničeho nic prudce narazila Sára, která se nečekaně vynořila zpoza rohu a tím nárazem upadla na zem. Spolu se zvukem jejího dopadu se ozval i tlumený zvuk dopadajícího nože, který přistál kousek od její ruky. Střelil očima na nůž a zpátky na ni. Byla sklíčená a v jejím pohledu viděl utrpení a touhu to ukončit. Smutně sklopila hlavu. Přidřepł si k ní a naprosto syrově ji postavil před krutou pravdu: „I mrtvolý mají své zákazníkы.”

Sára se zajíkla nad jeho upřímností, a zatímco tam zaraženě seděla, zvedl se a šel pryč. Když už jeho kroky sotva slyšela, popadla nůž a vydala se dokončit, co začala.

Bál nových příležitostí

Krátce před devátou hodinou jeli Dominik, Robert a Gideon bílou limuzínou na bál Ardala Artemia. Na příjezdové cestě si všímali různých dekorací, na kterých si Artemius dával vždy při takových příležitostech záležet.

Na odbočce z hlavní cesty jim jako ukazatel sloužil kus ruky urvané od lokte, s naaranžovaným ukazováčkem mířícím k Artemiově sídlu. Páhl byl přibit hřebem k dřevěnému sloupu, na kterém byla vidět sotva zaschlá krev, takže bylo jasné, že dárcem musel být poměrně čerstvý zesnulý. Cestou potkali i další ozdoby, oběšence na lampách nebo slunečnicové pole, které tvořily napíchnuté hlavy novorozeňat s přidělanými slunečnicovými listy okolo. A v jejich očích se leskly paprsky okolních světél díky oranžovým odrazkám, které v nich byly zasazeny. To vše bylo jen zlomkem veškeré výzdoby, která tu byla k vidění.

Zastavili před třípatrovou budovou hnědooranžové barvy. Artemiovo sídlo vypadalo jako tři navzájem prolnuté jehlany, z nichž jeden byl vzhůru nohama a tvořil střechu. Přední stranu lemoval dlouhý zlom táhnoucí se napříč. Po celém obvodu druhého patra vedl zapuštěný balkon, na němž už postávalo a popíjelo několik prvních hostů. U přední části budovy začínaly schody, které stoupaly k trojitým proskleným vchodovým dveřím. Nad těmito dveřmi viselo sedm oběšenců, jejichž vydlabané vnitřnosti nahradily rudé lampy. Ty svítily skrze písmena vyřezaná na jejich břichu a dohromady tvořili oběšenci nápis VÍTEJTE.

Když vešli do hlavního sálu, uvaděč si ověřil jejich pozvánku a totožnost. Poté, co shledal, že je vše v pořádku, otočil se ke středu sálu, dvakrát svou holí silně udeřil o podlahu a zahlásil: „Dominik LaChant, majitel Panského klubu, a jeho společník Robert Norman plus doprovod.” Gideon se cítil trochu dotčeně, že byl označen jako pouhý doprovod, ale chápal, že nic lepšího nemohl čekat. Zároveň si opakoval instrukce, které mu dal před cestou Dominik.

„Za žádných okolností mi nesmíš odmítnout nebo neuposlechnout můj příkaz. Pouze mi odpovíš ‚Ano, Domine‘ a úkol vyplníš. Pokud na tebe někdo nepromluví přímo, mlč a očima se dívej jakoby někam do dálky. Když bych nebyl poblíž, tak řekneš, že ti tvůj pán nedovolil hovořit, a odkážeš ho na mě. Pohybuj se majestátně, ale ne tak, aby měli pocit, že jsi víc než oni. Musí v tobě vidět kvalitní zboží, chtít tě a toužit po tobě. Staň se něčím, bez čeho nemohou žít.”

Před nimi se rozprostřela dokonalá ukázka zvrácenosti nynější společnosti, za kterou by ještě v minulém století dávali slušivé bílé bundičky se zapínáním vzadu a jako bonus polstrovanou místnost. Dominikovi se z té podívané nedělalo zrovna dobře. Ne, že by měl slabý žaludek, ale nekrotismus jako umělecký směr neměl moc rád. Připadal mu nevzhledný, příliš ponurý, všechno bylo v kombinaci bledé, hnědé, černé a obzvláště oblíbené rudé.

Samotná fascinace smrtí se odrážela v celé řadě uměleckých profesí. Sochařství, poezie, hudba. Malíři malovali obrazy podsvětí, smrti, umírání, konce. Nejznámějším výjevem bylo dílo Dietera Schnobbe, který vytvořil *Der Berg der Körper*, v překladu *Hora těl*. Na malbě je zachycen vrchol hory, složené pouze z lidských těl, která jsou na sebe různorodě naházena a mají do sebe propletené končetiny. Na samotné špičce stojí Smrt v černém plášti a drží kostěnými prsty svou kosu, zaraženou do očního lóže jedné z lebek. Skrze prasklinky dřevěného madla kosy prosvítalo zářivě modré světlo, které se na několika místech měnilo ve tváře lidí, jejichž duše byly uvězněny v samotné Hoře. Na pozadí plály ohně pekelné škvařící maso všech hříšníků. Samotný obraz je opředen tajemnem a zvláštnostmi. Mnoho lidí tvrdí, že pokaždé, když se na něj podívají, vypadají tváře jinak než předtím. Navíc záhadná smrt autora jen přidala dílu na mysticismu. V televizním rozhovoru se malíře ptali, kde našel inspiraci pro svoje životní dílo. Přiznal se, že tuto scénérii viděl, když byl na pokraji smrti, a od té doby ho obraz v jeho mysli neustále pronásledoval. Týden po rozhovoru byl nalezen ve svém bytě mrtev a policistům se nikdy nepodařilo přesně zjistit, jak zemřel.

A nekrotismus sálal téměř z každého místa v sále.

Lustr tvořilo šest ramen ve tvaru páteřních obratlů, na jejichž koncích byly umístěny hrudní koše s malou žárovkou. Všechny tyto *kosti* byly z broušeného křišťálu a světlo žárovek se v nich lámalo a osvětlovalo celou místnost. Většina nábytku byla z tmavého dřeva a potažena lidskou kůží. Madla či nohy některých křesel byly stylizovány do lidských končetin. Po stolech byly rozmístěny rozpůlené lidské lebky – spodní polovina sloužila jako popelník a horní jako miska na pochutiny.

Kapitolou samou o sobě byly kostýmy hostů.

Byla k vidění celá plejáda kostýmů, masek, ale i klasického společenského oblečení. Rezervovanější hosté měli na sobě obyčejné škrabošky, kdežto ti odvážnější se honosili zvířecími nebo lidskými lebkami. A ti nejotrlejší se skrývali za tvářemi zesnulých, kterým byly jejich obličej

po smrti vyříznuty.

Pánové nebyli v oblečení moc výstřední, zato jejich něžnější polovičky se na svých dresech vyřádily. Lady Rochardová se chlubila šaty, které měly spodní část od pasu dolů pokrytou čláanky prstů. Její rivalku, lady Comptonovou, svíral tmavý korzet lemovaný kostěnými dlaněmi, jež držely dámino bujné ženství. Ovšem pomyslnou vítězkou se stala Diana Greenová, která na sobě měla šaty tělové barvy kopírující všechny křivky jejího těla. Zvláštností těchto šatů byly nárameníky tvořené z rozpůlených penisů.

Zvrácenost nad zvrácenost, pomyslel si Dominik a byl rád za svůj obyčejný bílý smoking s bílou košilí rozepnutou od krku k hrudi a červenou vestičkou se zlatými proužky. Robertovo oblečení bylo laděno do černé se sněhově bílým motýlkem.

Nějakou dobu oba přemýšleli, jak obléct Gideona a proměnit ho v to nejžádanější zboží večera. Nakonec se inspirovali v antickém Římě a Gideon skončil oblečený pouze v semišové bederní roušce se zeleným vavřínovým věncem na hlavě, který kontrastoval se zlatou barvou, kterou byl pomalovaný po celém těle.

„Víte, proč tu jsme a co máte dělat,” řekl Dominik, ostatní přikývli a společně vyrazili na lov.

Blížila se půlnoc a uplynulé tři hodiny se nesly ve znamení navazování známostí a kontaktů. Dominik ale s dosavadním průběhem spokojený nebyl. Lidé sice zvědavě pokukovali po Gideonovi, někteří se na něj i zeptali, ale než stačil téma nějak rozvést, už se zase povídalo o něčem jiném, a v něm to tak zanechávalo hořkou pachů. Potřeboval příležitost, jak něčím šokovat a vrýt se do povědomí.

Přesně o půlnoci zhasla z ničeho nic všechna světla a celý sál zůstal v naprosté tmě. Z reproduktorů se začal ozývat tlukot srdce, který každým tepem zvýšil teplotu v místnosti, a lidé začali být čím dál nervóznější. Třináctým úderem se rozzářila podlaha ohnivými barvami a rozehrála pekelné světelné představení, které bylo ještě umocněno stoupající teplotou v sále. Plápolající ohně odhalily něco, čeho si nikdo skoro nevšiml, dokud neutichly veškeré zvuky a postava v temném plášti neudělala krok kupředu. S každým došlápnutím se ozvalo zapraskání a lámání kostí, které byly rozesety po podlaze. Nikdo nechápal, kde se tam najednou vzaly, a všichni jen sledovali, jak jsou drceny váhou kráčející

temnoty, která se zastavila až uprostřed sálu.

Světelné představení eskalovalo a postupně odspoda odhalovalo nově příchozího cizince. Měl temnou róbu, kolem pasu staženou na prst širokým provazem. Oblečení mu viselo pouze na jednom rameni a odhalená část prozrazovala téměř na smrt hubenou postavu s nezdravě se rýsujícími žebry a bradavkou velkou jako malý knoflík. Krk byl z poloviny kryt prodlouženými kostmi vedoucími z pod uší k ohryzku. Modře planoucí oči prostupovaly tmou a zarývaly se do duší všech přihlížejících. Z temene hlavy se k ramenům spouštěly zploštělé, vroubkované parohy, na koncích se stáčejíci vpřed.

Najednou se zpoza lidí, kteří zírali na tajemnou postavu uprostřed, ozvaly nelidské skřehotavé zvuky. Skrze obecenstvo se začala prodírat skupina pěti humanoidních skřetů, z nichž každý za sebou táhl na řetězu za nohy jedno lidské tělo. Navzdory jejich vychrtlosti a velikosti se nezdálo, že by s nimi měli nějaké větší problémy. Po pár vteřinách dorazili s nákladem ke svému pánovi, tajemné postavě uprostřed, a jako poslušní pejsci čekali u jeho nohou. Jeden z nich se dočkal pohlázení po hlavě a jeho zatetelení prozrazovalo, že mu tím pán očividně udělal radost.

Pak se rozběhli a rozestavěli se do tvaru pětiúhelníku. Poklekli na kolena, pozvedli ruce a začali provolávat: „Hádes... Hádes... Hádes...”

Gestem naznačil, aby utichli. Hádes se pomalu rozhlédl a hrdelním hlasem, ze kterého skřeti šileli, promluvil.

„Vítejte v podsvětí, mí drazí. Věřím, že si užíváte mé pohostinnosti plnými doušky. Co bych to byl ovšem za hostitele, kdybych nenabídl něco speciálního, zvráceného, nezapomenutelného?”

Dominik sledoval celé to představení spolu s ostatními a vycítil příležitost, která se pomalu, ale jistě nabízela.

Ze stropu se spustily háky, jeden na každé tělo. Poskokové se jich okamžitě chopili a připevnili je k nohám ubožáků, které dotáhli. Když bylo hotovo, všech pět se vzneslo vzhůru a zůstalo viset rukama kousek nad podlahou.

„Dámy a pánové, přijměte můj skromný dar pro tento úžasný večer. Lidské piňaty! Každá z nich ukrývá nějaké překvapení a já doufám, že se mezi vámi najde pár odvážlivců, kteří půjdou a tuto odměnu si vybojují.”

Světla opět zesílila a z davu se ozýval živý šum údivu, přesvědčování a odhodlávání.

Ovšem v Dominikově hlavě se honily jiné myšlenky. „Gide, pojd' sem.” Uposlechl a přistoupil k němu. „Ano, Domine?”

„Běž tam a dělej, co umíš. Klidně tam ty mrtvoly ojed', dej si s nimi 69, grupáč, je mi to jedno, ale nesmí z tebe spustit oči. Ať mají ti páprdové těsné kalhoty a ženské vlhké rozkroky.”

„Ano, Domine.”

Gideon se vydal k zaháknutým lidským boxovacím pytlům a uvažoval, co vlastně udělá. Byl trochu nesvůj, ale neměl moc na výběr.

Sotva udělal dva kroky, okamžitě na sebe strhl zvědavé pohledy okolostojících hostů, a to nejen kvůli zlatavé barvě, která se v záři světel leskla a poutala pozornost, ale také proto, že ho pán podsvětí začal uvádět jako prvního odvážlivce.

Přistoupil k jedné ze zavěšených mrtvol a zvědavě si ji prohlížel. Měl před sebou tělo ženy, odhadoval jí lehce přes dvacet, brunetky s poměrně dlouhými vlasy a prsy tak pevnými, že se ani trochu nesvėsily. Obdivoval tu pevnost poprsí a dost ho zamrzelo, že se nesetkali zaživa. Naneštěstí její podvozek už tak krásný nebyl a kundička bohužel patřila do kategorie, která vám zkazí celý večer a vzpomínka na ni vás v noci probouzí s ledovým potem po těle ještě pár dalších dní.

Klekl si na kolena a nahnul se k ní blíž, zhluboka se nadechl a políbil ji. Cítil mrtvolný chlad rtů a načpělou pachuť, která se linula z úst, zatímco rejdl jazykem uvnitř pusy.

Všichni okolo zůstali oněměle stát a zírali na to, co se jim odehrávalo před očima. Sám Hádes si sundal kostěnou masku, aby lépe viděl. Pod maskou uviděl Dominik překvapenou tvář Artemia a jen se záludně usmál.

Gideon vzal její ruce a začal se jimi hladit po těle, až si s nimi nakonec vjel do vlasů. Opět ji začal líbat, ale tentokrát od pupíku směrem nahoru a pomalu se blížil do zóny rozkoše ve světě živých.

Atmosféra v sále houstla čím dál tím víc, nikdo z přihlížejících ani nedutal. Dominik se už smál hodně zeširoka, když si všímal hladových pohledů a zvětšujícího se počtu rukou v kapsách, držících ptáky svých majitelů na uzdě. V některých případech to ale bylo i naopak. Některé dámy si dokonce vzrušením olizovaly nebo rovnou cucaly prsty.

Gideon sundal bederní roušku a odhalil svůj perfektně pevný, ideálně kulatý zadek, který způsobil zástavu dechu početnému dámskému obecnství. Vzal si ruku Alice, jak si ji sám pro sebe pojmenoval, a začal se s ní dráždit v rozkroku.

Z ničeho nic se z davu ozvalo: „Gideone, přestaň!”

„Ano, Domine,“ odpověděl a s úlevou skončil se svým představením.

Dav okolo byl očividně zklamán náhlým přerušením.

Dominik došel ke Gideonovi a otočil se na přihlížející.

„Dámy a pánové, jmenuji se Dominik LaChant a jsem pánem Gideonem.“

Ticho kolem jasně znamenalo, že teď má jejich plnou pozornost.

„Jak jako pánem? Přece není váš otrok?“ ozval se někdo z přítomných s kyselým úsměvem na tváři a přerušil Dominikův proslov.

„Nyní je,“ odvětil jednoduše Dominik. To, že ne všichni jsou otroky z vlastní vůle, už byla věc vedlejší.

„Cože?“ vyhrkl skeptik.

„Tak to v Panském klubu funguje. Všichni ze společníků nebo společnic jsou přísně trénováni, aby vyplnili jakékoliv přání svého pána. U nás se řídíme heslem ‚Náš zákazník, náš Pán‘. Doslova cokoliv, po čem toužíte nebo si přejete, zařídíme. Samozřejmě za určitou cenu, ale mohu směle říct, že jsme ještě neměli nespokojeného zákazníka.“

Pak se otočil na Gideonu a dal mu nový příkaz: „Nyní je tvým pánem tento pán. Vyplníš mu právě jedno jeho přání,“ a ukázal na muže, se kterým vedl rozhovor.

„Ano, Domine.“

Všichni se na sebe začali tázavě dívat, nevěděli, jestli to, čeho jsou právě svědky, je skutečně pravda, nebo jen nějaká součást Artemiova představení.

„Chcete říct, že jsem nyní jeho pán?“

„Ano.“

„A on udělá cokoliv, co řeknu?“

„Samozřejmě.“

„Úplně cokoliv?“

„Ano, ale mějte na paměti, že jste za všechny jeho akce zodpovědný vy. On je nástroj a vy ruka, která ho vede.“ Dominik doufal, že tím zarazí jakékoliv nápady na vraždu a jiné voloviny, s kterými se již setkal v minulosti.

Neznámý muž chvíli přemýšlel a pak s úšklebkem nařídil Gideonovi, aby nalil fajnovce, se kterou si před chvílí tak pěkně hrál, punč mezi nohy a vysrknul ho brčkem. Z výrazu zadavatelovy tváře bylo vidět, jak moc se baví a pevně věří, že otrok zklame. K jeho nelibosti se ukázalo, že největším problémem bylo zavěšení dotyčné, která musela být spuštěna na zem, aby jí mohly být roztaženy nohy. Pak už to šlo ráz na ráz. Nejdříve si Gideon donesl malou láhev punče a skoro celý obsah vylil

do dívčiny dírky. Potom vytáhl červené, velmi divoce zakroucené brčko, kterým začal šťávu sát. Sladkost punče spolu s alkoholem naštěstí přebíjela chemickou pachů čistidel. Vysál ji do sucha a provokativně si po posledním doušku zamlaskal.

Ted' to byl Dominik, kdo se škodolibě usmíval.

Asi hodinu po skončení ukázky s piňatami se Dominik vrátil z Artemiovy kanceláře a Robert se ho hned ptal:

„Tak co chtěl? Zuřil hodně?“

„Celkem jo, ale zavřel jsem mu hubu tím, že jsem mu nabídl roční VIP členství. Kdybys ho viděl, očka se mu rozzářila jako puberťákovi, co poprvé vidí cecky.“

Oba se začali smát a plácát po ramenou, když vtom se za nimi ozvalo:

„Pánové, smím vyrušit? Měl bych pro vás jednu obchodní nabídku.“

Dominik i Robert se otočili skoro ve stejný moment a uviděli před sebou samotného lorda Cohena, který byl prakticky zakladatelem spalovenského byznysu a zároveň to byl jeden z nejbohatších a nejvlivnějších lidí vůbec. Vypadal jako typický představitel snobské společnosti, který si byl moc dobře vědom svého postavení a rád toho využíval. Středně vysoký, zavalitý, s pleškou a druhou bradou, která se kupodivu nevlnila jako sulc, ani když mluvil. Jeho hnědé oči ladily s kubánskými doutníky, které, dle tvaru jeho rtů a lehkého vychýlení čelisti vpravo, měly v puse svoje místo očividně už nějaký ten pátek.

Podívali se na sebe a prakticky ve vteřině jim vyschlo v krku, hlavně Dominikovi, který ale sebral všechny síly a s co nejvyrovnanější tváří navázal na Cohenovu otázku.

„Řekl jste pro mé uši magická slůvka,“ načech se mírně usmál, „takže máte moji zvědavost, lorde Cohene.“

„Znáte mě, výborně, takže můžeme přeskočit formality. Slyšel jsem, že jste schopni zařídit cokoli, když se dobře zaplatí, a s tím já problém rozhodně nemám. Ovšem mám problém s tím, že některé věci se ani tak nedají koupit. Ale po vašem dnešním vystoupení doufám,“ a očima střelil po Gideonovi, který se právě vrátil ze záchoda, „že mě přesvědčíte o opačnou. Takže co říkáte, vsadil jsem na ty správné lidi?“

„Lorde Cohene, předtím jste měl moji zvědavost, ale nyní máte moji pozornost. Po čem tedy vaše srdce touží a nedostává se mu?“

„Hovno srdce, pták v mých kalhotách touží po jedné roštěnce. Však

se podívejte.”

Cohen ukázal hlavou na nejbližší barový stůl, kolem kterého řádila ona, Lilian Ganonová, dcera kandidujícího Arla Ganona a černá ovce rodiny, jež nepropásla jedinou párty. Promenádovala se tam ve svém šedobílém kožichu z vlka, který končil těsně pod jejíma kozičkama a odhaloval její slušně vysportované břicho. Samotná vestička byla sepnuta pouze jedním malým háčkem, tudíž byl její dekolt vystaven všem na odiv. Kapuce z vlčí hlavy volně visela na zádech. V podobném stylu měla i kožešinové šortky a kozačky, které jí končily kousek pod kolena.

Všichni tři chvíli zpovzdálí sledovali, jak spolu s kamarádkami vysouší bar rychleji, než stačí číšníci doplňovat zásoby. Dominik se otočil na Cohena: „Máme dohodu,” a zadíval se přitom na něj pohledem, který znamenal přijetí výzvy.

„Já věděl, že jsem se ve vás nemýlil. Kdy ji mohu očekávat?”

„To vám teď přesně neřeknu, chvíli to může trvat, ale budu vás informovat.”

„Sice nerad čekám, ale dobře. Pokud ji zařídíte, bude z vás velmi spokojený a bohatý člověk.”

Nakonec natáhl k Dominikovi ruku a potřásli si.

„Mluvil jsem pravdu, když jsem tvrdil, že jsme ještě neměli nespokojeného zákazníka. A rozhodně nemám v plánu, abyste byl první.”

Cohena zaujala jeho sebedůvěra a byl zvědavý, zdali opravdu dostojí svým slovům. Chvíli ještě společně sledovali běsnění Lilian Ganonové, ale protože se blížil konec večera, začali se chystat na odchod.

„Svině zasraná, jak si to jen mohla dovolit se takhle zřídit. Jsem ji měl radši rovnou poslat k tomu vyžranému zmrdovi,” zuřil Dominik, když viděl zohavené tělo Sáry. Celá podložka, na které spala, byla nasáklá její krví, která tou dobou byla už dávno zaschlá. Její mrtvola tam ležela zkroucená bolestí, ale i přesto se jí ve tváři zračil úsměv silně připomínající pocit úlevy. To ho dožralo ještě víc. Sledoval tu scénu a pořád ještě nechápal, jak se dokázala takhle znetvořit. Celé Sářino tělo pokrývaly řezné rány, některé malé, jiné hlubší.

Robert jí roztáhl kolena od sebe a jim se naskytl další hrozivá podívaná.

Velké stydké pysky ležely odříznuty a přilepeny v seschlé krvi na stehně. Zbytek měla potrhaný na cáry, takže to vypadalo, že musela kudlu

použít jako robertka. Obličej na tom nebyl o nic lépe. Pravé ucho bylo zcela pryč, levé jen napůl a ještě viselo za kousek masa z hlavy. Místo nosu měla jen dva oválovité otvory a rty byly porůznu vytrhané nebo rozřezané. Ušetřena nezůstala ani prsa, která byla na několika místech propíchnuta skrz, bradavky se válely kousek od jejího těla a jedno prso bylo odchlíplé od hrudního koše a částečně se dotýkalo země.

„Jak je možný, že jste si vy debilní krávy ničeho nevšimly!“ Dominik úplně zrudl ve tváři, když řval po jejích spolubydlících choulících se v rohu.

„My nic neviděly ani neslyšely. My už ji tak našly,“ blekotaly jedna přes druhou.

„To není možný, vždyť u toho musela řvát jak pomínutá!“

„My nebyly na pokoji,“ opakovaly stále dokola. Dominik soptil, ale začal dýchat zhluboka, aby se trochu uklidnil.

„Sakra, kurva, do píče,“ nadával tak hlasitě, že ho museli slyšet snad po celém klubu. Chvilí zvažoval možnosti, jak z ní ještě něco vytěžit, ale stále víc si uvědomoval, že mu nic jiného nezbyvá.

„Robe, odvez mi ji z očí. Prodej tělo a ty válející se zbytky do Spalovny, ať je aspoň naposledy k něčemu dobrá.“

Obrátil se k ostatním holkám a všiml si, jak se navzájem drží a třesou se strachy z toho, co řekne. „A vy to tady uklidte.“

Robert to celé pozoroval a musel uznat, že s Dominikem dokázal vyběhnout málokdo, ale Sáře se to podařilo na celé čáře.

Panský klub

Historie Panského klubu sahá až do Dominikova dětství. Pocházel z běžné střední třídy a jeho rodiče se mu snažili dát slušné zázemí i výchovu. Nemohli si dovolit žádný extra přepych, ale nebydleli ani v krabici pod mostem. Co ovšem Dominikovu rodinu odlišovalo od ostatních, byla povolání jeho rodičů.

Jeho otec, Javier, pracoval jako obchodní zástupce prodávající organické sexuální pomůcky.

Toto odvětví zaznamenalo prudký vzestup hned poté, co začal GEN zanechávat spousty nevyužitých ptáků a kundiček, které nehodlaly postupovat proces rozkladu. Někoho napadlo, že by tyhle kousky neměly ležet ladem a jestli by nebylo lepší je zase zapojit do oběhu, aby mohly poskytovat radost a potěšení ostatním stejně jako zaživa. A tak se prodávány začalo s výrobou organických robertků ze *zašpuntovaných* odseknutých penisů, napumpovaných tekutinou nebo honítek z pravých pipinek pro pány. Nabídka velikostí, tvarů a úprav byla velmi pestrá a občas se objevily i unikáty, které se velmi často za vysoké částky dražily na aukcích.

Neméně zvláštní povolání měla Dominikova matka, Adeline, jež byla pornoherečkou s uměleckým jménem Deline. Mnozí se nad tou přezdívkou ušklíbali, protože v překladu znamenala *vznešená*. Ale ne Javier.

Ti dva se potkali na natáčení novodobého pornografického velkofilmu, když se jí Javier snažil prodat organického XXL robertka. Velkou fanynkou těchto pomůcek nebyla a z legrace mu zadala úkol. Pokud si před ní a kamerou užije s jedním ze svých produktů, tak si od něj nějaké to vybavení do postele opravdu koupí. Z toho, co začalo jako žert, se vyklubala taková akce, že vyvolaný orgasmus přesvědčil Deline ke koupi a k pozvání na večeři.

Už na druhém stupni základní školy začal Dominik projevovat svého podnikatelského ducha v obchodě s *bílým masem*.

Jeho prvním obchodem bylo zprostředkování pusy pro svého spolužáka ze třídy, který toužil po nejoblíbenější holce z ročníku. Ona o něm naneštěstí neměla nejmenší potuchy, dokud za ní Dominik nepřišel a neřekl jí, že se mu líbí. Tím, že je oba poslala k šípku, ho akorát tak donutila k tomu, že si umanol získat od ní tu pusu za každou cenu.

Od rodičů věděl, že každý chce něco, co nemá nebo se mu nedostává. A když po tom touží dostatečně moc, udělá cokoli, aby to dostal. Problém bylo zjistit, co chybí holce, která má všechno.

Dva týdny ji sledoval na síti, vyptával se jejích kamarádů, služky, chůvy a dalších lidí, se kterými přicházela pravidelně do styku. Ale moc se toho od nich nedověděl. Došlo to až tak daleko, že prohraboval odpadky a hledal, jestli nenajde něco, co by naznačovalo, čím by se dala uplatit. Marně. Nevyhnutelně se musel smířit s faktem, že prostě není nic, co by jí chybělo. Měla hračky, peníze, slávu, dobré známky, zkrátka žila dokonalý sen.

Proto začal uvažovat jinak. Když může mít všechno, po čem její srdce prahne, co ji vzbouzí v noci ze spaní a čemu se chce určitě za každou cenu vyhnout?

Nakonec na to přišel. Holka, co má všechno, se může bát jen jediné věci - toho, že o to přijde.

Zjistil, že mocní neradi dělají obyčejné věci, hlavně když se to týkalo domácích prací jako vaření, úklidu a výchovy. Toho hodlal využít.

Jeho uším neuniklo, jak se dotyčná mezi spolužáky chlubí blízcím se víkendem bez rodičů, kdy má zůstat doma jen s kamarádkami a ukrajinskou chůvou Olgou. Ta se mu už dříve svěřila, jak moc tím rozmazleným spratkem pohrdá. Přitom stačilo tak málo, jen pomoci vynést odpadky, a chůva se sama rozpovídala o všem, co zažívala.

Zašel za ní tedy znovu a nevinně se jí zeptal, jestli by mu nepomohla ušetřit dívčině tvrdou lekci. Při té myšlence se rozzářila jako sluníčko, ale Dominik měl strach, co řekne na způsob provedení. Pro jistotu měl připraven úplatek ve výši dvou měsíčních kapesných a jen se modlil, aby to bylo dost. Vysvětlil Olze detaily a po ní chtěl, aby všem holkám přilévala vodku do džusu. Ukázalo se, že s jeho plánem nemá nejmenší problém, a dokonce to ráda udělá zadarmo.

Když nastal onen víkend a holky měly mejdan, který zahrnoval šikanování služebnictva, začala jim chůva přilévat malé dávky alkoholu do pití. Nízký věk, nezvyk a nepřetržitý přísun chlastu udělaly své a během pár hodin ležely všechny téměř na jedné hromadě, spící a v solidním alkoholovém oparu.

Chvíli poté, co holky usnuly, šla Olga provést druhou část Dominikova plánu. Když viděla jejich pokoj, nevěřila vlastním očím. Vypadalo to, jako by tu řádilo stádo divokých zvířat, a Olga nedokázala pochopit, jak se jim to vůbec mohlo podařit. S aranžováním pokoje se tedy nemusela

zatěžovat, a tak se pustila do stylizace samotné slečny domácí.

Nejdřív ji odsunula stranou od ostatních holek, jak jí Dominik řekl. O ně totiž nešlo a on neměl zájem jim jakkoliv škodit. Rozházela kolem ní sešity, učebnice a další věci, které byly zrovna po ruce. Zapojila i vlastní tvořivost a nalila jí trošku teplé vody na kalhoty a tetelila se radostí z myšlenky na tu hanbu, co ráno zažije. Poslední fází bylo položení láhve vodky k její ruce. Dílo bylo dokonáno.

Teď už jen zbývalo všechno vyfotit a odeslat Dominikovi.

Hned druhý den ráno ji šel navštívit. Služebnictvo bylo schválně pryč, a proto musela jít otevřít sama. Vypadala hrozně a očividně zažívala svou první kocovinu v životě. Na moment mu jí bylo dokonce líto. Ukázal jí fotky a předložil nabídku, která se neodmítá. Buď dá jeho spolužákovi pusu, nebo si fotky najdou cestu k jejím rodičům. Už chtěla protestovat, nadávat, prskat, ale než s něčím takovým začala, zarazil ji. Vysvětlil jí, že ať už se vymluví rodičům na cokoliv, stejně ničemu neuvěří. A pokud by přece jen uvěřili, bude mít i tak dost zbytečných problémů.

Nervy, šok, hněv, bezmoc a další emoce udělaly své a ona se s brekem sesunula na zem. Chvíli ještě škemrala a ptala se ho, proč to dělá. Nakonec se vzdala a za notného fňukání souhlasila se vším, co po ní žádal.

A přesně tenhle moment vítězství a triumfu byl prvním impulzem, který vedl až k založení Panského klubu.

Pusinky a polibky, to ještě nic nebylo. Spolužáci postupně přitvrzovali v požadavcích a jejich plnění pro něj znamenalo čím dál větší výzvu, a jak zjistil, i zábavu. Nezáleželo na tom, jestli se jednalo o zprostředkování pouhého pohlazení po tváři či obstarání několik dní nošených kalhotek od holky z vyššího ročníku, všechny úkoly splnil. A nechával si za to platit tvrdou měnou.

Nejednoho zákazníka připravil o několikaměsíční úspory, jenže byli spokojeni, byť mnohdy jen na pár minut, a to ho nechávalo v noci v klidu spát.

Druhý zlom v jeho životě nastal, když mu bylo 14 a on se vracel ze školy domů.

Byl slunečný jarní den, těsně před letním slunovratem, obloha téměř bez mráčku a teplota atakovala 25 stupňů Celsia, jarní vánek příjemně ochlazoval, takže se člověk nepotil, ani když do něj naplno pražilo slunce.

Oblečen do hnědých šortek, světle modré košile a béžových plátěných

polobotek s tmavě hnědým lemováním si Dominik vykračoval ulicí, kde stál po obou stranách jeden rodinný dům vedle druhého. Před nimi se táhly chodníky s malými pásy zahrádek, ze kterých rostly stromy, nyní s krásným jarním listovím, takže svým stínem skvěle zakrývaly cestu. Mezi nimi bylo pár kousků, které ještě nesly stopy po nedávných vichřicích, které se tudy prohnaly.

Tak jako pokaždé, i tentokrát to vzal zkratkou vedoucí mezi řadou domků. Ty svými zdmi tvořily cestu širokou tak pro dva lidi, poměrně dlouhou a několikrát lomenou, takže nebylo vidět z jednoho konce na druhý.

Právě v půli cesty, těsně před druhým zlomem, když byl plně ponořen do svých myšlenek, jak pěkně se mu podařila poslední akce a jak si z vydělaných peněz pořídí domácího mazlíčka, pocítil na temeni tupou bolest a tvrdě dopadl na zem.

„Ty zmrde,“ a než stihl pochytit zbytek věty, přistála mu podrážka boty na tváři tak silně, že švihl hlavou na druhou stranu a dal si facku o chodník.

„Co...“ vychroptěl ze sebe a z pusy se mu řinula krev.

Snažil se podívat, kdo je nad ním. Lehce pootočil hlavu a pravým okem se snažil zaostřit na dvě postavy, které u něho stály. Přiletěl další kopanec, tentokrát do břicha, a Dominik cítil, jak mu jde obsah žaludku ven.

„Vidíš ho, on vypadá, jako by nevěděl, o co jde,“ oznamoval hlavní agresor kamarádovi vedle. Ten pouze přitakával.

„Domínku, Domínku, vzpomínáš na Leilu?“

Dominikovi svítalo. Leila byla zrovna holka, která prodala svoje kalhotky. A tohle byl zřejmě její kluk. Zachroptěl a postava nad ním si to vyložila jako souhlas.

„Takže vzpomínáš,“ zasmál se a stoupl mu botou na tvář. Začal si čistit podrážku o jeho obličej, a Dominik se krmil směsí hlíny, štěrku a dalších nečistot. Ani jeho rty neuvítaly podrážkovou masáž zrovna s nadšením.

Najednou se však stalo něco, co nikdo nečekal, obzvlášť ne oba agresori. Když šel hlavní mluvčí k zemi, jeho kamarád vzal hned do zaječích. Dominik se snažil sledovat, co se děje, a viděl, jak nějaký kluk s černými, na patku střiženými vlasy klečí na hrudi jeho utlačovatele. Vyděsil ho ale pohled, který vrhal klečící neznámý na oběť pod sebou. Ten maniakální výraz, ale zároveň nezvykle ledově klidný a vyrovnaný.

Všiml si u sraženého kluka zvětšující se skvrny v rozkroku, dozajista

způsobené steakovým nožem, momentálně přiloženým ke krku. Nůž se přesunul na tvář a udělal na ní tenký řez. Slzy jen tekly, ale oběť nevydala ani hlásku.

Neznámý kluk se sehnul tak nízko, až se nosem málem dotýkal chudáka pod ním. Podíval se mu do očí s natolik deptajícím úsměvem, až se i Dominik otrásl. „Utíkej,” a uvolnil stisk kolen. Agresor neváhal a dal se s brekem na úprk.

Dominik se mezitím posadil a opřel o zeď. Tep mu vyletěl, když se na něj neznámý otočil s nožem v ruce. Ten ale vzápětí zmizel a před ním se objevila natažená ruka. „Pojď, pomůžu ti.” Chvilí váhal, ale nakonec se ruky chytil a postavil se na nohy.

„Ehm... díky.”

„Můžeš chodit?”

„Myslím, že jo.”

Došli spolu na konec zkratky a Dominik se během cesty vzpamatoval.

„Zvládneš dojít domů?” Dominik přikývl.

„Dobře, já to mám na druhé straně, takže tady se rozdělíme.”

„Hele, proč jsi mi vlastně pomohl?”

„Nemám rád, když se ubližuje jiným. Teda, pokud jim neubližuju já sám.” Šibalsky se usmál. „Tak ať se ti daří. Příště si dávej větší pozor.” Pak se otočil a vydal se zkratkou zpět.

„Hele, jak se vlastně jmenuješ?”

Neznámý se zastavil a podíval se na něj: „Robert.”

„Já jsem Dominik.”

I když se Dominik snažil navenek tvářit jako nezlomný tvrděák, jeho tělo ho v tomhle jaksi zvysoka ignorovalo. Po té události v uličce skončil v domácí péči s několika nalomenými žebry, natrženým obočím a značným množstvím pohmožděnin. Doktorů tvrdili, že měl ohromné štěstí, že neskončil s vnitřním krvácením. Rodiče na něj naléhali, aby řekl, kdo ho takhle zřídil, ale nikdy nic nepřiznal a neustále tvrdil, že spadl ze schodů. Hlavně jeho táta si nad tím doslova zoufal a dlouho se snažil dopátrat, kdo si z jeho syna udělal boxovací pytel. Nikdy na nic nepřišel. Jednak to bylo proto, že Dominik kvůli své hrdosti držel jazyk za zuby, jenže to samé dělali i kluci, kteří si ho takhle vzali do parády. Navíc nikdo neměl ani tušení o tom záhadném Robertovi, co ho zachránil poměrně nevídaným přístupem a elegancí sobě vlastní.

A byl to právě Robert, který mu ležel v žaludku po celou dobu, co se

zotavoval.

Kdo to je? Odkud je? Proč mi vlastně pomohl? Co myslel tím „Pokud jim neubližuju já sám“?

Plno otázek a myšlenek mu neustále vířilo hlavou a nejhorší bylo, že na ně neměl odpověď, alespoň dokud ležel doma.

Po necelých dvou týdnech začal zase chodit do školy. Nejdřív ho rodiče ze strachu doprovázeli, což mu neuvěřitelně pilo krev a cítil se kvůli tomu trapně, obzvlášť před spolužáky. Naštěstí jim to moc dlouho nevydrželo. Jakmile měl zase volnou ruku a hlavně pohyb, pustil se do pátrání po záhadném Robertovi. Chtěl totiž znát odpovědi na své otázky. Dokonce ho napadlo, jestli by ho nemohl využít jako svého ochránce.

Vzpomínal na detaily z onoho průserového dne, ale už to byla dlouhá doba a některé podrobnosti se mu z hlavy prostě vykourily. Těch několik kopaček do hlavy na tom jistě mělo taky zásluhu. Vyptával se ve škole na Roberta a jako hlavní poznávací znak zmiňoval jeho zvláštní zálibu v nožích. Ke svému překvapení se o něm nedozvěděl vůbec nic, k Dominikovi na školu nechodil a ani děcka z okolních škol o něm neměly ani potuchy.

Už to chtěl pomalu vzdát a smířit se s tím, že ho nikdy nenajde, když se úplně náhodou zeptal i jednoho ze svých sousedů. Ten mu potvrdil, že ho tady v okolí zahlédl.

Dávalo mu to smysl, je to část čtvrti, kde bydlí, a byl tehdy v uličce, kterou chodí místní. Nadával si, že ho to nenapadlo dřív, ale pak to přestal řešit a vydal se pátrat. Několik dnů chození a sledování přineslo ovoce a jednou vpodvečer si Dominik všiml, jak Robert vchází do jedné z postranních uliček.

Vlastně to nebyla ani tak ulička, ale spíš úzká cestička v křovinách.

Dominik se prodíral skrze větvičky, a než došel do malého volného prostoru uprostřed, schytl několik škrábanců a oděrek. A sotva do něj vstoupil, zbledl.

Robert klečel bokem ke vchodu a před ním ležel bílý pes s černohnědými skvrnami. Nějaká pouliční směska. Robertův očividně nabroušený nůž projel břichem psa jako máslem a část vnitřností se skrz nově vytvořený východ drala ven. Dominik cítil, jak ho oblil studený pot.

Robert koutkem oka zahlédl nezvaného návštěvníka: „Nějak jsi zbledl.“

Očistil nůž od krve o listí a trávu, zastrčil si ho za opasek a spokojeně se podíval na Dominika, který neustále zíral na krev řinoucí se z proříz-

nutého břicha.

S vypětím všech sil odtrhl oči od umírajícího psa. Přiškrčeným hlasem ze sebe dostal: „Chtěl jsem ti poděkovat za pomoc.”

Robert mezitím zkušeně převalil psa na záda, aniž by se zašpinil od řinoucí se rudé. Podle záškubů Dominik usoudil, že pes musel být ještě naživu, když si ho Robert otevřel jako konzervu tuňáka.

„V pohodě. Říkal jsem ti přece, že nemám rád, když se ubližuje jiným.” Robert teď seděl s koleny u hrudi, rukama je objímal a téměř bez mrknutí oka sledoval zvětšující se jezírko krve.

„A ten pes?” Očima střílel na něj a zpátky.

„Tulák, který jenom prudil. Pár našim kuřatům vyžral vnitřnosti, tak jsem mu dal ochutnat jeho vlastní medicínu.”

„A proč jsi ho přetočil na záda?”

„Takhle vykrvácí mnohem pomaleji.”

Že jsem se vůbec ptal, říkal si v duchu Dominik. Pořád rozdýchával všechno, čeho byl za těch pár minut svědkem. Pak se ale posadil asi půl metru před Roberta, nohy na turka a chytil se za chodidla.

„Mám pro tebe návrh. Umíš se prát a mně by se hodil někdo jako ty.”

„Co tím myslíš?”

„Ta nepříjemnost v uličce je něco, čemu bych se rád do budoucna vyhnul. Moc příjemná zkušenost to nebyla.”

Robert jen zvedl zvědavě jedno obočí.

„Nechci to zadarmo, řekni si, co bys za to chtěl.”

Chvíli bylo mrtvolné ticho, které přerušoval jen šelest stromů a keřů, do kterých se opíral jemný vánek.

„Proč by ne, aspoň bude sranda.”

Takovou odpověď nečekal.

„Vím, kdo jsi a co děláš, takže se divím, že jsi už nedostal dřív. Ale co, budu ti krýt zadek, když mi do toho nebudeš kecat.”

Bez většího váhání natáhl Dominik ruku: „Platí.”

Naposledy střelil očima po psovi topícím se ve vlastních tělních tekutinách a modlil se, aby svého rozhodnutí později nelitoval.

Zpočátku to nebylo přátelství, ale čistě formální vztah mezi dvěma obchodními partnery. Robert doprovázel každý den Dominika do školy, ze školy a také mu asistoval při jeho *obchodních* jednáních. Dominik věděl už od začátku, že Robert není obyčejný kluk, a čím víc času s ním trávil, tím víc se v tom utvrzoval. Jednou z jeho zvláštností bylo, že necho-

dil do žádné okolní školy. Vždycky Dominika doprovodil k té jeho a u ní ho zase na konci vyučování vyzvedl. Co dělal mezitím, Dominik netušil. Časem si uvědomil, že tohle tajemno kolem něj může využít a začal šířit různé povídačky, které držely případné agresory na uzdě.

Paradoxem bylo, že se vymyšlené legendy postupně vyjevily jako pravdivé...

Další zvláštností byly platby za jeho služby. Peníze většinou nechtěl, jen si občas řekl o nějaké rande či jinou zvláštnost. Zakládal si ale na tom, že chtěl mít volnou ruku při řešení problémů. Dominik nevěděl, odkud má Robert peníze. Předpokládal, že asi od rodičů, jistý si tím ale nebyl. Uvědomoval si, že vlastně o jeho rodičích neví vůbec nic. Robert na tohle téma nikdy moc sdílný nebyl, ale v průběhu let a po řadě společných příhod se přece jen navzájem víc poznávali a začalo mezi nimi vznikat skutečné přátelství.

Základem každého vztahu je, že dotyční musí mít něco společného, co je sbližuje, a zároveň něco rozdílného, čím je každý jedinečný a doplňuje toho druhého.

Hlavním pojítkem těch dvou byly holky. Dominik byl typ kluka, na kterého se holky lepily: blondáté vlasy až ke krku, rovný špičatý nos a ostré rysy tváře se zkosenou bradou, která měla uprostřed malý drolíček. K tomu byl hubený a byl to takový lišák, charismatický lišák, což mu ještě přidávalo na atraktivitě. Robert byl o něco málo vyšší než Dominik, taky svalnatější, a hnědé oči spolu s tmavými vlasy, které si očividně dělaly, co chtěly, mu dodávaly punc raubíře. Zástup holek na každém prstu jako Dominik sice neměl, ale nějakou si vždycky dokázal najít. A pokud zrovna žádná nebyla po ruce, Dominik nějakou zajistil, takže si nestěžoval.

Dalším společným zájmem byly technologie. Dominik se víc zajímal o různé technologické vychytávky, Robert zase o biotechnologické novinky. Běžně spolu hodiny seděli a uvažovali nad tím, jak je využít pro sebe. Jednou byli oba zcela uneseni biogelovými červíky. Byly to malé, světle modré gelové válečky, které se vsákly do kůže a v ní začaly svítit a vydávat slabé elektromagnetické pole. Jejich původním účelem bylo usnadnění lokalizace obětí zasypaných lavinou. Takto aplikovaní červíci měli totiž až nevídaně velkou svítivost a dokázaly prozářit tenkou vrstvou sněhu. Speciální skenery zase uměly zachytit jejich mírné elektromagnetické vlnění. Robert s Dominikem je ale využívali mnohem jednodušeji. Aplikovali si je do dlaně a hráli si na superhrdiny. Magnetismus

červíků byl totiž natolik silný, že dokázal přitáhnout třeba malou minci.

Na druhou stranu byly mezi nimi i rozdíly. Dominik měl už od mala rád kulturu minulého století. Líbila se mu architektura, elegantnější styl oblékání, vážná hudba, živější barvy a celkově shledával historii mnohem přitažlivější než nynější kulturu smrti. Robert byl zase specialista na bojová umění, uměl se prát a zacházet s noži a dalšími zbraněmi. Dominik si lámal hlavu, kde se to naučil, a záviděl mu to. S jeho hlavou by totiž nikdy žádní kreténi fotbal nehráli.

A právě ta rozdílnost povah a světů, kdy jeden druhého navzájem učili a doplňovali, způsobila, že se jejich vztah prohluboval a stali se z nich nejlepší přátelé.

„Dominiku, Dominiku, Dominiku, pojd' ke mně, kamaráde,“ volal Damien ve velmi dobré náladě na Dominika a blížil se k němu přes malý park uprostřed univerzitního kampusu.

Damien Crox, dítě štěstěny, narozený do zlaté kolébky. Vysoký, světle hnědé vlasy nakrátko střižené, ostré rysy tváře s hranatější bradou, pronikavé zelené oči. Rozepnutá bílá košile odhalovala jeho vypracovanou postavu a kostky na břiše se jen smály na svět. Ozdobně vytetované *Caedes ne esto facultas* na hrudi vedlo od pravé klíční kosti obloukem pod krkem až ke kosti levé. *Porážka nepřipadá v úvahu*, to byla jeho filosofie jak v životě, tak hlavně v aréně. Univerzitní legenda, o které se prváci včetně Dominika a Roberta dozvěděli, sotva vlezli na akademickou půdu. Kapsy nabitě penězi od tatínka a bojové úspěchy, které si nechával vytetovat jako hvězdičky na levý bok, a že už měl slušné souhvězdí, ho stavěly mezi největší celebrity na škole.

Když k němu došel, naznačil několik boxerských úderů na pozdrav, které mu Dominik zase na oplátku jako vykryl.

„Člověče, ta čubička, cos mi ji dohodil...“ rozplýval se Damien.

„Hádám, že se Robin líbila.“ Dominika opět zaplavil ten příjemný pocit z dobře vykonané práce.

„Líbila? Kámo, kdybych mohl, tak ji šoustám od rána do večera. Tyhle čokoládové prdelky mě fakt berou. Nevím, jak jsi to věděl, ale lepší narozeninový dárek jsem si nemohl přát.“

„Obchodní tajemství,“ odvětil lišácky Dominik.

„Chápu,“ zubil se Damien. „Vždyť je to fuk. Taky svým soupeřům v kleci neprozrazuju, jak je za moment složím.“ Mrkl na Dominika a poplácal ho po zádech.

„Hele, chci ti to nějak oplatit. V pátek večer pořádám narozeninovou párty a chci, abys tam přišel. Chlastu, co si jen vzpomeneš, prcinek nepočítaně, bazén, gril...”

„Dobře, dobře, dostal jsi mě už u těch prcinek,” přerušil ho Dominik.

„Myslel jsem si, že se na to chytneš,” pokračoval pobaveně Damien. „Takže v pátek. A klidně vezmi i toho svého divného kámoše, Rona.”

„Roba.”

„A jo, Roba. Tak ho přiveď, ať se taky trochu pobaví. Toho člověka jsem snad nikdy neviděl se usmát.”

„Přijdeme. Věř mi, Robert se taky umí smát.”

„Pecka. Tak jo kámo, letím do fitka, měj se. V pátek! Nezapomeň.”

„Neboj,” ujistil ho.

Zbytek týdne uběhl rychle a Dominik s Robertem se u sebe doma připravovali na Damienovu párty.

Nežili si nijak přepychově, ale zase ani jako klasičtí studenti. Z brigád a příležitostných prací společně s příjmem ze *zprostředkování* služeb si platili velký podkrovní byt se dvěma pokoji, obývánkem, kuchyní a větší koupelnou. Celý prostor byl poměrně spartánsky zařízený, ale měl pár zajímavostí, které by si obyčejní studenti dovolit nemohli. Obýváněk byl vymalován bíle a na třech stěnách byl kousek pod stropem namalovaný dvacet čísel široký a vínově červený pruh. Stěna bez pruhu sloužila jako displej velkoplošné televize. Když se zrovna na nic nedívali, nechávali si často běžet videa z různých pláží světa. Na druhém konci místnosti byla tmavě hnědá pohovka v kůži se semišovým povrchem. Po stranách stály malé skleněné stolečky, které se v případě potřeby daly složit v jeden větší. Většinu podlahy pak pokrýval tmavě hnědý chlupatý koberec. Za pohovkou měly v každém rohu své místo asi metr vysoké zakrslé palmy, které zároveň sloužily jako osvěžovač vzduchu.

Druhým jejich excesem byla vířivka v koupelně, ve které oba s velkou oblibou trávili hodně času. A samozřejmě o svlékacím efektu u dámských návštěv nebylo pochyb.

Pokoje měli zařízené každý svým způsobem.

Dominikův byl více ve staromódním hávu s prvky moderny, takže to tak silně nekонтastovalo se zbytkem bytu. Běžový koberec, jedna boční stěna v červenohnědé barvě, která ladila s tmavě hnědým restaurovaným retro nábytkem. Na komodě ležel stříbrný tácek se skleničkami a láhví whisky. V každém rohu místnosti byly malé iluminační koule s možností měnit barvy, které odrazem o stěny pokoj příjemně osvětlo-

valy.

Robert byl modernější. Celopolstrovaná postel s vytáhlým čelem, celá v krémové barvě. Lampičky ve tvaru žárovky odrážely svůj svit od sbírky chladných zbraní na boční stěně. Do ní patřily nože, mačety, sekery, řemdihy, palcáty, kuše a spousta dalších. Celá tahle smrtící výstava byla ještě dosvětlena barevnými LED pásky, které podsvěcovaly také postel. Naproti posteli měl koláže fotek ze svého života.

Oba se oblékli do svého oblíbeného oblečení. Robert byl v plážových šortkách a černém triku věčkového střihu. Dominik měl na sobě světle modrou košili s dlouhým rukávem, který měl vyhrnutý po loket, a k tomu světlé kalhoty s hnědým páskem.

Během necelé půl hodiny se dostali ze svého bytu na Damienovu párty.

Byla to typická studentská akce, což udělalo radost hlavně Dominikovi, protože ho vzrůstající obliba nekrotismu děsila. Nelíbil se mu a neměl ho rád.

Bazén, mraky lidí, mnohdy spoře oděných, řeky chlastu, energická hudba, zkrátka akce, jak má být. Koutkem oka se na sebe podívali, ušklíbli se, ťukli si pěstmi a šli se bavit.

Asi po hodině se jim podařilo najít Damiena v jednom ze sklepů jeho domu.

Uprostřed místnosti se utvořil nepravidelný kruh, který tvořili přihlížející lidé. Když sešli dolů, zrovna odtamtud táhli nějakého jim neznámého hromotluka, tak o polovinu většího než Damien, ale s tělem plným modřin a dvěma zlomenými prsty na pravé ruce. Na podlaze po něm zůstávala krvavá čára.

Damien chodil vítězně v kruhu s rukama nad hlavou a dav řval nadšením. „Tak kdo bude další!“ vykřikoval neustále dokola a pátral po dalším protivníkovi.

„Nikdo? Co takhle trocha motivace. Kolik je v banku?“ zeptal se jednoho z přistojících. „Asi třicet tisíc,“ odpověděl mu sázkař.

„Dorovnáвам to na sto tisíc pro toho, kdo se mi postaví a porazí mě.“

Dav jen zahučel úžasem a pár lidem zajiskřily oči, ale když jejich pohled zajel na vytetované souhvězdí na Damienově boku, chuť je přešla.

Damien uviděl v davu Dominika a Roberta. „Čau kámo, jsem rád, že jsi dorazil. Pojď to zkusit do ringu, ty prachy by se ti na klub určitě hodily.“

„Ty víš, že jsem obchodník a ne rváč.“

„A co ten tvůj pejsek Ron? O něm se tvrdí, že se umí rvát.“ Robert se očividně naježil.

„Rob,“ opravil ho znovu Dominik.

„A jo, Rob, pořád si to nemůžu zapamatovat. Hele, jsi obchodník, takže se bavme obchodně. Dovedte ji,“ křiknul na někoho dalšího v davu.

Za chvíli se před ním objevila malá holčička v karmínově červených šatech s tmavě hnědými vlasy, které jí sahaly až po zadek a zakrývaly většinu tváře. Chytil ji za ramena a opřel se o ni.

„Když mě Rob porazí, je tenhle Domácí mazlíček tvůj.“ Dominikovi vyschlo v krku.

Před dvěma lety povolily některé vlády výjimku v adopčním zákoně, kterou někteří vnímali jako novodobé otroctví. Během GENové krize byla drasticky omezena porodnost, aby se předešlo přelidnění a následnému přeplnění planety nadbytečnými těly. Po vynálezu Spaloven se tato omezení zredukovala, ale pořád nedopřála všem párům možnost mít děti. Proto se zavedla výjimka, která povolovala obchod s odloženými nebo darovanými dětmi do věku desíti let. Bezdětní rodiče si díky této výjimce mohli koupit děti bez zbytečných průtahů a sociálních kontrol. Věkové omezení bylo kvůli lepší adaptabilitě na nové rodiče a prostředí. Vznikl tak trh, na kterém poptávka daleko převyšovala nabídku, a ceny se brzo vyšplhaly do astronomických výšin, proto si tyhle děti mohli dovolit pouze movitější páry. Postupem času se však ve společnosti zavedl pojem Domácí mazlíček, kterým se tyto děti označovaly, jelikož si je lidé začali pořizovat jako hračky a zároveň se z nich stal symbol postavení a prestiže.

„Ha, vidím, jak ti to v hlavě šrotuje. Docela by sis polepšil a určitě bys našel využití i tady pro malou Aury.“

Než stihl Dominik něco říct, Aury se začala neklidně škubat a nakopla Damiena do nohy. Ten jí na oplátku vrazil facku, až upadla na zem. Jednou rukou si držela tvář a druhou utírala slzy, které jí vyhrkly do očí. V ten moment se pohnul kupředu Robert a Dominik věděl, že je zle. Stejně jako červená barva burcuje býka, startovalo ubližování jiným Roberta, obzvláště v momentech jasné nerovnováhy sil.

„Ho ho ho, tohle je nečekané, ale rozhodně příjemné překvapení,“ dobíral si ho Damien. Zubil se na něj a burcoval dav k povzbuzení nového soupeře. Během chvíle už byl v místnosti hlasitý jásot lidí okolo. Aury se odplazila dál od Damiena a snažila se dostat pryč, ale jeho kamarádi ji zadrželi.

Damien začal poskakovat v bojovém postoji a kroužil kolem Roberta. Skandování přicházelo ze všech stran. Někteří fandili Damienovi, jiní zase Robertovi. Robert sledoval, jak se Damien hýbe, kryje, poskakuje, ale sám stál s rukama podél těla. Jeho pasivita vyváděla Damiena z míry, přesto se vydal do útoku. Přiskočil k němu a obloukovitým kopem zaútočil na Robertovu hlavu. V ten moment Robertovi vystřelily obě ruce. Jednou vykryl jeho útok, a než Damien stihl nohu stáhnout zpátky, Robert mu ji druhou rukou podebral pod kolenem a uzamkl. Rychlostí blesku provedl protiútok a na Damienově bradě s drtivou silou přistála Robertova holeň. Damienovi se obrátily oči v sloup a síla ve svalech byla ta tam. Sesunul se na hromádku a stejně rychle, jak souboj začal, tak i skončil.

Dav nevěřil vlastním očím a v nastalém tichu by bylo slyšet spadnout špendlík. Postupně se přihlížející probírali ze šoku a komentovali právě skončený zápas: „No do prdele, žije? On ho zhasl jako svíčku.” Tomu už ale Dominik ani Robert nevěnovali pozornost, společně přešli k vystrašené Aury a přidřepli si k ní. Chvíli se navzájem prohlíželi a pak k ní oba natáhli ruku. Nejdřív ucukla, ale pak viděla, že jí nechtějí ublížit a trpělivě čekají, jestli se jich chytne, nebo ne. Koukala na ně a spatřila na jejich tvářích sice ustaraný, ale přesto hřejivý a uklidňující úsměv. Váhavě se chytila dlaní, které stisk jemně opětovaly a pomohly jí vstát.

„Pojď, půjdeme domů,” konejšil ji Robert. Mlčky přikývla.

Když odcházeli, Dominik se ještě zastavil a otočil se k sázkaři: „A výhra?”

Z davu vyběhl nevýrazný kluk v brýlích a podal mu kreditní kartu: „Sto tisíc, jak bylo slíbeno.”

„Jak mám vědět, že kartu nezablokujete, sotva odejdu?”

„Je to SafeTrade karta. Jakmile se na účet vloží peníze, nelze je vzít zpátky, pouze převést na nový účet. Částku si překontroluj sám.” Projel kartu přenosnou čtečkou a na displeji se ukázala slíbená cifra. Dominik si kartu vzal a schoval.

Všichni tři se za téměř hrobového ticha, jež se postupně měnilo v bouřlivý aplaus, vydali domů.

A tahle noc se stala tím posledním krokem na cestě, která vedla až ke vzniku Panského klubu.

Sběr masa

Dominik ležel rozvalený napříč ve své posteli královské velikosti, tmavě červené barvy. Už ani nespál, jen se tak válel a ještě podřimoval. Proklínal slunce, které mu skrze obrovská okna svítilo do bytu a rovnou do tváře. Cítil, jak se mu zahřívají záda a na kůži raší kapky potu.

Pomalou, opravdu velmi pomalu se zvedl a posadil, dlaněmi si promnul oči a pak promasíroval celou tvář. Přemýšlel, co mu dalo víc zabrat, jestli alkohol, který se mu právě dral skrze póry ven, nebo Gabriela, temperamentní venezuelská kráska ze včerejška. Otočil se a uvědomil si, že je pryč, což ho potěšilo. Aspoň se vyhnul martyrii při vykopávání jejího zadku ven. Tahle byla slušná, věděla, kdy odejít.

Následovala sprcha, ranní údržba a snídaně.

Zatímco si dělal tousty, pozoroval svůj prosluněný byt. Měkké světlo spolu s temnými pruhy od okenních rámců a malými poletujícími částicemi prachu tvořilo natolik krásnou kompozici, že by někteří fotografové dali svoje prvorozené dítě, jen aby měli možnost si tu scénérii vyfotit.

On, Robert a nyní už devatenáctiletá Aury, všem známa pouze jako Carmen, bydleli v penthousových bytech budovy Panského klubu. Na patře byly tři rohové byty a každý byl ve tvaru nepravidelného písmene L. Uprostřed byl prosklený konec výtahu a schody, po kterých se chodilo kolem něj dolů. Po celém obvodu domu vedla široká terasa a jednotlivé byty oddělovala přepážkou z mléčného skla. Aury jako jediná z trojice měla ve své části mnoho okrasných květin a palmiček.

Jednotlivé byty byly uspořádáním stejné. Největší místnost tvořil obývací pokoj spolu s kuchyní. Ložnici včetně koupelny od nich dělila tři pojízdná digitální skla fungující jako displej, a v případě potřeby se dokázala ztmavit nebo zabarvit jako mléčné sklo a tím zneprůhlednit.

Když Dominik dosnídal, blížila se už jedenáctá hodina a byl čas začít se starat o byznys.

Jednu vlastnost mají všechny kluby společnou, a to zákazníky, kteří se neumějí chovat nebo neví, kde je jejich místo. Jeden takový zrovna díky Robertovi letěl vzduchem napříč postranní uličkou mimo pozornost kolemjdoucích.

Nutno podotknout, že i kdyby letěl hlavním vchodem, nikdo by to nijak zvlášť nesledoval. Za prvé, nějaká ta míra násilí byla ve společnosti

běžná, a za druhé, kolem Panského klubu se tohle stávalo docela často, tak to každý bral jako součást místního folklóru.

Ať tak nebo onak, Dominik zavedl na základě historicky osvědčených metod vyhazov vedlejším vchodem. Nejenže to mělo příznivý psychologický efekt, ale také díky šířce ulice, která činila pouhých jeden a půl metru, se vždy dostavil i efekt fyzický, rozuměj nápravný.

O té nechutně krátké šířce se přesvědčil i tento již bývalý host, který zrovna zažíval důvěrné setkání s betonovou stěnou. K jeho smůle měla nepravidelnou a drsnou strukturu, po jejímž bližším prozkoumání by se na ní jistě našly zbytky kůží předchozích návštěvníků. Po nárazu se ozvalo hlasité, ale duté *MLASK* spolu se zvukem křupající nosní přepážky, jež se přimáčkla ke tváři do jedné linie s čelem a bradou.

Ááá, nosní přepážka, zaliboval si v duchu Robert, který to křupnutí taky slyšel stejně jako už mnohokrát předtím. Ten zvuk měl moc rád. Pro něj to byla taková jeho značka, podpis, který používal už od mala.

Po důvěrném seznámení se sousední budovou a jednosměrné výměně tělních tekutin zanechal zlobivý zákazník, zatímco sjížděl dolů na zem, na zdi karmínově rudý pruh. Sousední majitel ty krvavé fleky zpočátku čistil a přemalovával, ale nakonec se ukázalo, že má smysl pro humor, a ve výšce asi jednoho metru namaloval po celé délce stěny červený pás.

Ten, spolu se zaschlými podpisy předchozích zlobivých klientů, vytvořil na zdi obrázek pěkného lačkového plotu. Jen nebyl bílý jako u domů v představě typického amerického snu.

„Koukej, když si to nezaplatíš, tak to nedostaneš, jednoduché ne?” vysvětloval Robert. Odpovědí mu bylo zachroptění.

„To by ještě samo o sobě nebylo tak hrozné, ale začít vyvádět a rozbíjet nám vybavení? To se nedělá, nejsme přece na Divokém západě,” pokračoval a tentokrát se ozvalo bublavé zachrochtání.

„Stalo se vám to poprvé, takže máte zákaz vstupu na měsíc. Během té doby se naučte chovat a rádi vás znovu přivítáme. Ale teď se seberte a padejte pryč.”

Dotyčný ze sebe vydal na znamení souhlasu další sérii chrochtavých a bublavých zvuků, během nichž se začal zvedat a po čtyřech se plazil ven z uličky. Robert ze dveří sledoval, jak mizí na hlavní ulici, a už chtěl vejít zpátky, ale na místě nové *lačky* ho něco zaujalo.

„A hele ho, zub!” Sebral ho ze země a ve světle si prohlížel vyražený řezák.

„Další do sbírky,” řekl si nahlas, načež v dobré náladě vešel zpět do

budovy a zavřel za sebou dveře.

Robert šel od východu pro neposlušné zákazníky do lobby za Dominikem a Aury, kde ti dva zrovna horlivě probírali přípravy pro pana Yamamota. Když k nim došel, přerušil jejich vášnivou debatu vytažením ještě zakrváceného zubu. Aury zakoulela očima: „Jste jak malí.“ Ale oni i Dominik se na sebe zakřenili od ucha k uchu.

„Plot nám jenom roste,” řekl pobaveně Dominik. „Jo jo,” smál se Robert. Pak si zub nadhodil do vzduchu, chňapl do dlaně a strčil zpátky do kapsy u kalhot.

Naštěstí celou scénu nikdo krom recepčních neviděl, a ty už na podobné vylomeniny těch dvou byly zvyklé, takže nehnuly ani brvou a věnovaly se dál své práci.

Před necelým měsícem zavítali do klubu dva noví hosté, kteří by sami o sobě nebyli až tak výjimeční, pokud by přišli zvlášť, ale společně tvořili nepřehlédnutelnou dvojici.

Sotva vstoupili do haly, začali se kolem sebe rozhlížet jako párek japonských turistů, což bylo příhodné, protože jeden z nich japonského původu očividně byl.

Hala měla tvar obdélníku a působila značně prostorným dojmem. Uprostřed se tyčila dominantní replika Pompeiovy erotické fontány s podstavcem ve tvaru srdce. Jednu půlku podstavce pokrývaly bílé kvádrové kameny, zatímco druhou pouze hrubě tesaná ztvrdlá hlína. Uvnitř malého jezírka byla socha malé dívky, klečící a opírající se o ruce, s hlavou zakloněnou a s prohnutými zády. Z vody navíc vyčníval model penisu v nadživotní velikosti a stříkal obloukem vodu do dívčiny pusy a ta následně vytékala ven skrze její bradavky.

Pod hladinou se leskl velký počet mincí.

Po stranách místnosti byly kóje částečně kryté záclonami, kterým se ne nadarmo říkalo Přesvědčovny. V jedné takové zrovna seděla Aury a pozorovala skrze závěsy nově příchozí pár. *Očividně to musí být pár,* hodnotila situaci.

Ten menší japonského vzhledu sahal většině místního osazenstva sotva po oči. Co ztrácel na výšce, vynahrazoval svou důstojnou a hrdou chůzí, vzpřímenou bradou a upraveností. Vrásky na čele spolu s tmavě

modrým, formálním a dobře padnoucím oblekem pouze potvrzovaly, že již dosáhl středního věku.

Jeho společník byl pravý opak. O hlavu vyšší než Japonec a tak o deset let mladší, soudila Aury. Jeho delší, divoce vlnité vlasy kousek pod ramena a neupravený plnovous kontrastovaly s bílým oblekem, co měl na sobě.

Zatímco Asijec hovořil s recepční, jeho doprovod si až s dětskou zaujatostí prohlížel fontánu. Studoval detaily sochy a jeho pohled se zastavil na železném penisu v jezírku a na značném množství mincí spočívajících na dně.

Aury se vydala za ním. Vůbec nezaregistroval, že se k němu přiblížila.

„Každá z mincí značí spokojeného zákazníka,” vysvětlovala, sotva se mu postavila po boku.

„To je hodně spokojených zá...” ale sotva zvedl hlavu, tak zbytek věty překvapením polkl. Viděl před sebou Aury v červenočerných kankánových šatech s načechranou sukni, černých semišových rukavičkách až po loket a korzetem na šněrování, který důkladně stavěl její přednosti na odiv.

„My si na spokojenosti našich hostů dáváme velmi záležet.” Slovíčko *velmi* zdůraznila. Potěšilo ji, jak se na ni dívá, a stydlivě se na něj usmála.

„Jmenuji se Carmen.”

„Je - Ježíš,” vykoktal ze sebe.

„Ráda vás poznávám, Ježíši.”

„Potěšení je na mé straně.” Aury chtěla pokračovat v rozhovoru, ale všimla si signálu od recepční. „Omluvte mě, prosím, volají mě na recepci.”

„Ale jistě, prosím.” Maličko ukročil a uvolnil jí cestu. Lehkou úklonou mu poděkovala za jeho gesto. Pak se vydala k recepci.

Hned jak přišla, japončik se na ni otočil a uctivě a hluboce se uklonil. Carmen mu poklonu oplatila.

„Dobrý den, mé jméno je Yamamoto,” začal, „měl bych se svým přítelem jedno velmi speciální přání a bylo mi řečeno, že tento klub je to správné místo k jeho vyřčení a vyplnění.”

„Pane Yamamoto, my se specializujeme na výjimečná přání. Pojdte a řekněte mi, po čem vaše srdce touží...”

„Hotovo?“ zeptal se Dominik všech přítomných, kteří se podíleli na přípravách pro Yamamota.

„Ano,“ odpověděla Aury.

„Fajn, je čas znovu ukřižovat Ježíše.“

Po téměř měsíčních přípravách dorazil Yamamoto se svým společníkem do klubu. Tam už na ně nervózně čekali Dominik s Aury. Ježíšovi od poslední návštěvy pořádně narostl plnovous a vlasy značně zdivočely. Přivítání proběhlo úklonou v klasickém japonském duchu, poté oba následovali Dominika do výtahu umístěného napravo od recepce, sjeli do sklepa a po pár metrech vstoupili do připravené místnosti.

Sotva vešli dovnitř, začali se zákazníci rozhlížet a prohlížet si až netradičně strohou místnost. Byl to velký pokoj bez oken, osvětlovaný pouze plápolajícím ohněm ze zavěšených loučí. V jednom rohu stálo křeslo, vedle něhož ležel pařez s železnou skobou a láhví Nebožtíka nejvyšší kvality, jednou sklenkou a telefonem. Oproti křeslu čekal na zemi velký dřevěný kříž s podstavcem. Vedle kříže byl stůl s palicí, provazy, hřeby a dalšími náležitostmi potřebnými k úspěšnému ukřižování.

Nedílnou součástí všech místností byla zvukotěsná izolace a koupelna se záchodem.

Yamamoto si také vyžádal další obslužný personál, který tam na ně už čekal. Hnědovláska, o něco menší než Ježíš, ve vypasovaném pytlovém kostýmu převázaném červenou šerpou a takovým výstřihem, že její kůzlátka skoro sama vyskakovala ven. Ta hrála Máří Magdalénu.

S ní tam byli ještě další dva muži v kostýmech římských vojáků.

„Je to dokonalé, pane LaChante,“ prohlásil Yamamoto se zářícíma očima. Dominika zaplavil ten hřejivý pocit, který se dostavoval vždy, když byl zákazník spokojen.

„Děkuji, je to pro mě čest,“ odvětil mu Dominik a pokračoval: „Místnost máte pronajatou do sedmé hodiny ranní. Co se tady stane, je čistě ve vaší režii. Naším cílem je vaše absolutní spokojenost a pro tento případ zde máte také telefon, kterým můžete zavolat obsluhu a sdělit jí své požadavky, které budou v co nejkratším čase splněny. Jako VIP zákazník máte možnost být přepojen přímo na mě. O veškeré požadavky se poté postarám buď já osobně, nebo je vyřídí tady Carmen.“

Slovo si vzala Aury.

„Pokud nás nekontaktujete dříve, tak v sedm ráno vám zavolá obslu-

ha a budeme pokračovat podle dohodnutého scénáře.”

„A teď vás už necháme o samotě,” dokončil Dominik.

Znovu se všichni navzájem uklonili a Dominik s Aury opustili místnost, která byla následně obsluhou zamknuta.

Ježíšovým přáním bylo dopřát si před samotným aktem koupel, s čímž jeho Pán souhlasil. Zatímco se koupal, seděl Yamamoto v křesle a posrkával sklenku Nebožtíka, která mu v ústech zanechávala lehce říznou pachů.

Doprovodný personál tiše stál se založenýma rukama opodál a koukal do země. Yamamoto byl seznámen s jejich výcvikem a musel uznat, že mu hodně připomínal samurajský výcvik poslušnosti.

Po koupeli vešel Ježíš do místnosti pouze v lehké dobové roušce. Bylo vidět, jak moc je hubený. Nohy rovné, ale tenké, stejně jako jeho ruce. Oříškové oči se ztrácely ve světle pochodní.

Yamamoto pokynul společnici, která hrála Máří, aby donesla trnové větvičky ze stolu. Hned potom odcupitala zpátky ke stojícím vojákům. Spolu s Ježíšem se posadil na zem a společně se pustili do splétání trnové koruny.

Během toho k nim přistoupila Máří, klekla si před ně a poprosila, jestli si smí odskočit na záchod, načež jí bylo přikázáno, aby potřebu udělala na připravený pařez. Všechny věci, které na něm předtím byly, měl Yamamoto u sebe. Zvedla se a přešla k němu, vykasala si šaty, obkročila ho, pak si přidřepla a spustila proud, který ho celý pokryl a začal stékat po okrajích. Hned, jak skončila, spustila dres a vrátila se opět ke svým.

Když dodělali trnovou korunu, byla skoro půlnoc. Místnost se během té doby ohřála natolik, že se všichni začali lehce potit a na Ježíšovo téměř holé tělo se lepil prach.

„Vojáci, přivažte Ježíše k pařezu,” rozkázal Yamamoto.

„*Konečně nějaká akce,*” pošeptal jeden z nich ostatním. Přistoupili k Ježíšovi a chytli ho za ruce nad lokty a odvedli k pařezu. Přinutili ho kleknout si a tělem se na něj položit, načež mu svázali ruce a připoutali je ke skobě ve dřevě. Nakonec mu sundali bederní roušku a nechali mu ji u kolen.

Do nosu se mu dral smrad vsáklé moči, která se vypařovala kvůli teplotě v místnosti. Vlhkost dřeva cítil hlavně na bradavkách.

Yamamoto se posadil do křesla, dal si opět skleničku Nebožtíka a roz-

kázal zahájit očistu.

Jeden z vojáků vzal do rukou bílý bič, který měl na konci pět malých štrapců. Napřáhl se a vzduchem zazněl svištivý zvuk, po němž zůstal na Ježíšových zádech několikacentimetrový šrám. Ten hlasitě vykřikl, ne bolestí, ale hlavně překvapením.

Ovšem u další rány už to bylo naopak.

Prvních deset ran mu změnilo záda v krvavou lázeň a Yamamoto poslouchal Ježíšovy vzlyky. Cítil, jak v něm roste to vzrušení, na které čekal tak strašně dlouho. Zvedl se z křesla a klekl si k mučedníkovi.

„Musíš být silný,” řekl pevným, ale přitom skoro otcovským hlasem a pohládl ho po vlasech.

„Ano,” vydralo se z něho.

Yamamoto si sedl zpátky.

„Pokračujte.” Další rána na sebe nenechala dlouho čekat.

Takhle to šlo téměř půl hodiny, s krátkými přestávkami, které využila Máří, a čistila Ježíšova záda.

„Nasadte zubaté třásně,” zavelel Yamamoto z křesla.

Jeden voják podal tomu druhému zubatou třáseň a ten ji vyměnil. Zuby měly sice jen pár milimetrů, ale na koncích byly lehce zahnuté.

Vzduchem práskla další rána, která lízla Ježíšovo pravé žebro a vyrvala i kousek masa a kůže.

Vyjekl a Yamamoto pocítil, jak mu naskakuje husí kůže. Ustrkl si Nebožtíka.

Poslední čtyři rány zanechaly Ježíšova záda roztrhaná a rozbrázděná. Zásahy ovšem dostaly i další části těla. Ramena, stehna, krk a v neposlední řadě i hlava, z níž visel malý kousek kůže i s vlasy.

Ježíš upadal do bezvědomí, proto vojáci dostali rozkaz dát mu Stim. Jednalo se o vojenskou aerosolovou drogu stimulující nervovou soustavu, aby neupadala do šoku a zároveň dodávala tělu energii pro další boj.

Dostal zásah rozprašovačem rovnou do tváře a během několika vteřin byl opět vzhůru, i s mučivě pálivou bolestí zad, která ho nutila prohýbat se v zádech nahoru a dolů, jak se snažil pálení instinktivně vyhnout.

„Na kříž,” pokynul Yamamoto poloprázdnou sklenicí.

Vojáci mu dali zpátky bederní roušku, přenesli ho a položili na ležící kříž. Postavili se po stranách, vzali palice a hřeby, nachystali si je na jeho zápěstní klouby, napřáhli se a podívali na Yamamota.

Kývnutím potvrdil to, co se mělo stát.

Palice sletěly a hřeby si našly cestu skrz kost. To vyústilo v tak hlasitý

výkřik, že málem urval uši všem přítomným. Každou ranou se ten výkřik o něco prodloužil.

Koženými pásky mu upoutali ruce v úrovni loktů a zvedli kříž nahoru. Vojáci s křížem chvíli zápasili, ale několik pomocných nadzvednutí a kříž zapadl na své místo.

Ježíš dostal další dávku Stimu a opět byl plně při vědomí.

Předstoupila před něj Máří Magdaléna, která si klekla a začala odříkávat modlitbu, během níž ji Ježíš soucitně a pln bolesti sledoval.

Po modlitbě se na něj podívala a vjížděla si složenýma rukama mezi prsa. Pak je dala na jeho nohy a hladila ho postupně výš a výš. Z kleku přešla do podřepu a začala ho líbat po těle. Hlazení střídala s laskáním svých prsou nebo drážděním svého rozkroku. Uvolnila si šerpu v pase, odsunula ramínka a šaty jí volně sklouzly na zem.

Kýžený efekt vzedmuté bederní roušky na sebe nenechal dlouho čekat.

Yamamoto si stáhl kalhoty a sáhl si do trenek.

Máří stáhla Ježíšovu bederní roušku a napumpované péro z ní vyskočilo ven. Polibky ho začala laskat a žužlat, až se mu postavilo do plného pozoru. Tehdy začala s regulérní kuřbou. Ježíš se slastí rozplýval a na chvíli přestal vnímat veškerou bolest.

Když už cítila, že se blíží k vrcholu, dala signál vojákovi.

Ježíš se prohýbal v pánvi vzrušením a blížícím se orgasmem. Sperma už se řinulo ven, když ucítil ostrou bolest. Sklonil hlavu a viděl, jak Máří drží v jedné ruce jeho koule s ptákem a v druhé nůž.

Potok krve a zbytku spermatu, které bylo ještě křečí vytlačeno ven z trubic, se mu řinul po stehnech ke kotníkům. Šokem se třásl a nebyl schopný spustit oči ze svého mužství v jejích rukou.

Máří přešla k Yamamotovi, jenž byl právě uprostřed zběsilé masturbace, a podala mu Ježíšovy koule. Vzal si je volnou rukou a zbytek jejich obsahu si vymačkával do pusy. Šťáva mu stékala po bradě na košili, zatímco Ježíšův život pomalu vyprchával na kříži.

Poslední věta, kterou Ježíš ještě řekl, zněla: „Odcházím za tebou, Otče,” a omdlel.

Skrze ránu krvácel ještě několik minut, dokud jeho srdci nedošla krev, kterou by mohlo pumpovat, a zastavilo se.

Ve stejnou chvíli se Yamamoto zaškubal a jeho semeno se vyřítilo ven s takovou intenzitou, že by mohlo směle soutěžit ve střiku dalekém.

Dominik seděl ve své kanceláři a celou tu zvrácenost sledoval na obrazovce přes skrytou kameru. Dělal to zřídka, ale dneska měl z nějakého důvodu nutkání se podívat. Za svůj život se setkal s mnohými podivnostmi a požadavky svých zákazníků, ale Yamamoto se svým *vystoupením* útočil na přední příčky jeho osobního žebříčku zvláštností.

Ano, žebříček zvláštností, to byl ten nejpřesnější název. Když se mu před pár lety v klubu objevil jistý zákazník požadující sedmdesát dva panen, už tehdy zvažoval, jestli nepřehodnotí přístup ke svému heslu *Vaše přání je nám rozkazem*.

Sehnat tohle množství děvčat byl samo o sobě značný problém a mnohým z nich nebylo ani patnáct let. Navíc nejmladší z nich měla pouhých třináct. *A půl, třináct a půl*, zdůrazňoval vždycky, když na tohle téma přišla řeč, jako by doufal, že to něco změní. Bylo mu ale jasné, že to na celé věci nemění vůbec nic. Nicméně zákazník s touhle situací problém neměl a peníze sral proudem, takže nebylo co řešit.

K tomu si dotyčný vytyčil, že zvládne všech dvaasedmdesát panen během stejného počtu hodin. Zásoba potravin, alkoholu, drog, sexuálních stimulantů a erotických pomůcek měla k tomuto cíli dopomoci.

Výsledek na sebe nenechal dlouho čekat. Stačily necelé tři dny a byl tu hysterický křik, vyražené dveře, jež byly umně zablokovány zevnitř, a scéna, která mohla být k vidění snad jen na jatkách ve velkochovech.

Smrad, pot, vzlyky, pláč, prosby a panenská krev snad po celém pokoji. K tomu spousta mladých holek spoutaných vedle sebe a před nimi jejich Pán, ležící se zkrivenou grimasou v obličeji na zemi.

Později zjistili, že se mu jich málem podařilo zprznit všech dvaasedmdesát, ovšem u té předposlední ho trefil šlak. Koktejl drog, alkoholu, sexu a spánkové deprivace jeho srdce jednoduše nevydrželo a vypovědělo službu. Aby toho nebylo málo, tak těm již použitým sešil stydké pysky sešíváčkou.

To byl ten bod zlomu, kdy začal nad celým svým byznysem pochybovat. A teď, když viděl Yamamota, se mu to celé vrátilo a pochybnosti zase vypluly na povrch.

Aury odváděla Yamamota přes halu zpátky do auta a společně s nimi šli pomocníci táhnoucí na nosítkách přikryté Ježíšovo tělo.

„Slečno Carmen,” přerušil Yamamoto ticho, zatímco procházeli kolem Pompeiovy fontány, u které se zastavil. „Dnes jste pomohli splnit slib,

který jsem dal malému chlapci před téměř patnácti roky.”

Aury na něj pohlédla trochu překvapeně.

„Ano, vím, že to zní zvláště, ale mé setkání s Ježíšem bylo... asi byste to nazvala osudové.

Když jsem byl v té době v Mexiku za obchodem, narazil jsem na něj v boční uličce, kde ležel celý zbídačený. Chtěl jsem mu pomoci, ale bránil se. Neustále mi opakoval, abych ho tam nechal nebo mu pomohl ukončit jeho trápení. Ptal jsem se ho na důvod, proč chce zemřít. Vyprávěl mi o smrti obou rodičů, nucených pracích na polích a bolesti, jakou zažíval. Byl jsem v šoku, když jsem něco takového slyšel od dítěte. V ten moment mě nenapadlo nic lepšího, než mu slíbit, že když mě nechá mu pomoci a pak bude chtít stejně umřít, nebudu mu bránit, a dokonce mu pomůžu, pokud to bude v mých silách.

A on to přijal,” dokončil Yamamoto. Aury tam stála jako opařená.

„Já... nevím, co na to říct,” vysoukala ze sebe nakonec.

„Nemusíte říkat vůbec nic,“ opáčil s úsměvem. „Stačí, když budete vědět, že máte moji vděčnost a velkou úctu za vše, co jste pro nás udělali.”

Yamamoto se jí hluboce uklonil, a než se vydal k východu, vytáhl z kapsy kalhot malou minci a vhodil ji do fontány. Ta tiše žbluňkla a začala se pomalu nořit na dno.

Další mince, další spokojený zákazník, zaradovala se trochu nejistě v duchu Aury, která se ještě vzpamatovávala z Yamamotova dojemného příběhu, a následovala ho ven.

Yamamoto odjížděl pryč a v závěsu za ním se držela dodávka vezoucí Ježíšovo tělo. Hned, jak se ztratili z dohledu, vydala se Aury do Domini-kovy kanceláře. Našla ho tam jen tak sedět zahloubaného v myšlenkách. Byl k ní otočený zády a vůbec nezaregistroval, že vešla.

„Dome?” Leknutím sebou trhl a otočil se. Přemýšlel, kde se tam vzala a jak dlouho tam vůbec stojí.

„Už odjel,” pokračovala, „a vypadá to, že si s sebou vzal suvenýr.” Na tváři se jí objevil pobavený výraz, při kterém se musel i on pousmát. Vždycky měl tyhle její grimasy rád, ať už byly jakékoliv.

„Vždycky si musí odvézt nějaký suvenýr,” opáčil už uvolněně.

„Asi to k tomu patří. Od moře si taky většinou něco dovezeš.”

„Někdy mušli, jindy kapavku, vid’?” mrkl na ni šibalsky.

„Když on byl tak sladký,” omlouvala ten průšvih a červenala se u toho.

„To si dovedu představit,” popichoval ji Dominik. „Tak co to bylo za suvenýr?”

„Vzal si toho useknutého ptáka.”

„To mě mohlo napadnout,” uchechtl se. Uvažoval, jak asi skončily Ježísovy koule. Došel k názoru, že po tom, co je vymačkal jako hroznové bobule, mu už asi k užitku moc nebudou.

„Beztak si ho vystaví na polici v nějaké láhvi.”

„Ten? Kdepak. On na něm bude skotačit, seč mu prdel bude stačit.”

„Až tak,” bavila se Aury jeho poznámkou.

„Jo, přesně takhle,” a začal na křesle divoce poskakovat a předvádět slastné grimasy v obličeji a vydávat vzdechy. Ruce měl mezi nohama, jako by držel vycpané péro a zasouval si ho až do nejhlubších análních hlubin.

„Bože, nech toho,” smála se z plna hrdla Aury a odvracela hlavu, aby nemusela vidět to, co by ji později budilo ze spaní.

V ten samý moment vstoupil do místnosti Robert a zastavil se ve dveřích, sotva spatřil Dominikovo vyvádění. Pak se podíval na odvracející se Aury, která si zrovna přikrývala oči rukou.

„Ehm, něco, co bych měl vědět?”

„Nic důležitého,” odpověděli mu oba zároveň.

Robert je střídavě pozoroval a kroutil hlavou. Chtěl se vyptávat dále, ale rozmyslel si to.

Aury se jako první vzpamatovala ze záchvatu smíchu a položila Robertovi ruku na rameno: „Nechám vás kluky řešit, co potřebujete.” Při odchodu jim ještě ledabyle zamávala a nechala je o samotě.

„Vysvětlíš mi, co se tady jako stalo?” zkusil to znovu.

„Jen jsme blbli, nic víc.” Zarudnutí v jeho obličeji se pomalu vytrácelo a on získával zpátky svou běžnou barvu. Byl čas zjistit stav věci.

„Tak jak to šlo?”

„Moc toho nebylo, dva kousky, co by možná stály za řeč.”

„Až taková bída?” povzdechl si. „Tak se na ně pojdme podívat.”

Když se v klubu tenčily zásoby společnic (jinými slovy kurev), a to se mnohdy stávalo až nezvykle rychle, přišel na řadu *rituál*, který Dominik trefně pojmenoval *sběr masa*. Stejně jako každý jiný obchod, tak i klub měl svoje zboží. Někde měli jídlo, jinde součástky a v Panském klubu šlo samozřejmě o holky. Tedy většinou, jelikož vytríbené jazýčky jeho klien-

tů vyžadovaly nejrůznější příchutě.

Z počátku tvořila osazenstvo děvčata, která si chtěla přivydělat na studia, sny a kdo ví, na co všechno. Ostatně na tom ani moc nezáleželo, hlavně, že bylo maso, které bylo ochotné a dalo se prodávat. Takhle to fungovalo do doby, než se začaly projevovat nové choutky klientů přesahující hranice dobrého vkusu.

Přitom to začalo nevinně, sem tam holka na hranici legality, jindy těhotná maminka (čím pozdější fáze těhotenství, tím lépe) nebo různé trpaslice a jiné skvosty z panoptika zrud. Jenže jak se začala formovat společnost po příchodu GENu, tříbily se i nové požadavky zákazníků. Vanilkový sex už začal být něčím fádním, ohraným. Něčím, co bylo jen zábavou obyčejných, nudných a spodiny.

Původní zkratka BDSM byla rozšířena na BDSMT, kde poslední písmena měla význam *malformace a tortura neboli znetvoření a mučení*. Spolu s uvolněním společenských a zákonných pravidel se tento pojem začal razantně rozšiřovat napříč společenskou smetánkou. Neméně tomu přispěly také nové techniky plastické chirurgie schopné opravit ta nejdivočejší tělesná poškození vášnivých milenců, kteří si to mohli dovolit. A tak začaly vznikat půjčovny a prodejny Masa, které zprostředkovávaly zboží do klubů stejného ražení nebo rovnou soukromým majitelům. Jedním z takových podniků byla Moštárna, do níž právě mířili Dominik s Robertem.

Moštárna se nacházela na okraji města a vedl ji člověk přezdíváný Šáhlej Ivan. Ne, že by byl nějak slaboduchý nebo extrémně šílený, jen občas dělal věci po svém a ostatním zkrátka nedávaly smysl. Jeho specialitou bylo umývání vlastního auta pomocí hadru a kbelíku s vodou. To by samo o sobě nebylo nijak zvláštní, jenže ten kbelík byl ve skutečnosti malý, sotva litr a půl velký kyblíček, do kterého jednou namočil hadr a musel jít vodu dopouštět.

Dominik se ho chtěl na tohle už jednou zeptat, ale Robert ho zastavil dřív, než otevřel pusou. Později mu vysvětlil, že poslední člověk, co se ho na to ptal, skončil vymačkaný téměř do sucha a stočený v láhvích. To byl ostatně oficiální byznys Moštárny. Odebírali z márníc nebožtíky a vymačkali z nich veškerou krev, kterou pak svařili, okořenili, stočili do láhví a prodávali vybraným jazýčkům. Zde vznikal i onen proslulý Nebožtík, na němž si pochutnával pan Yamamoto.

Druhým, tentokrát ne zcela legálním byznysem byl obchod s otroky, práce na zakázku nebo souboje v blátě. Pro otrlejší klientelu pořádal

zápasy v injekčních jehlách a žiletkách. Ivan se držel víceméně stejného obchodního hesla jako Dominik: *Náš zákazník, náš Pán*. S tou výjimkou, že cokoliv se týkalo zvířátek, obzvláště těch roztomilých, jako byla koťátka, veverky a jiná, dělat odmítal. Jinak mu nebylo nic cizí, a už vůbec ne svaté.

Už se připozdívalo, když dorazili do Moštárny. Ivana našli mezi zákazníky, kde zrovna vybíral sázky na příští zápas v blátě. Do ringu se chystala brunetka v malinkých plavkách, u nichž by jeden řekl, že jsou na její míry značně nedostačující. Na straně druhé ringu si prokřupovala prsty dobře stavěná černovláska. Robert u ní zaregistroval jistou zvláštnost. Měla totiž na ruce šest prstů namísto běžných pěti. Zhodnotil situaci a došel k závěru, že bude mít tvrdší ránu.

„Dominiku, Roberte!” zavolal na ně vesele Ivan, hned jak je spatřil.

„Ivane, vidím, že ti to tu šlape. Kde jsi sebral tu šestiprstou?” ptal se Robert, když se s ním objímal.

„Super, že? Nechceš ji, Dome? Těch jejích šest prstíků by se ti jistě hodilo do krámu.”

„To není úplně marný nápad,” mnul si bradu Dominik. „Pár zákazníků s rozměry koně mám a ti by mě jistě odprosili, jen aby jim ho mohla podržet. Věčně slyším stížnosti, jak jim je holky nejsou schopné ani pořádně uchopit.” Jedno se Ivanovi nedalo upřít. Sotva vycítil příležitost k obchodu, hned se jí chytil.

„Ha, já věděl, že se ti bude líbit. Po zápase ji pak přihodím k ostatním, co si vybereš. Teď pojd', ukážu ti další zboží.” Mávl na ně a odváděl je dveřmi a chodbou do zadní části Moštárny.

„Asi ti už Robert řekl, že byla teď slabá úroda,” promluvil Ivan, „takže není moc z čeho vybírat. Koukal jsem na ty požadavky. Jednu malou drobnou blondýnku bych tu měl. Jen s tím ostatním teď moc nepomůžu, ale budu pátrat dál.”

„A speciální požadavek?”

Ivan se na něj ohlédl přes rameno: „Nevím, kde na ty informace chodíš, ale tvoje zdroje bych chtěl mít taky.”

„Když lidem plníš jejich sny a touhy, jsou ochotni zaplatit čímkoliv.”

„Já vím, ale takové informace, to už chce mít někoho prakticky u zdroje.”

„Možná ano, anebo ne?” dráždil ho Dominik. „Nemáš to jedno, Ivane? Taky se neptám, jak děláš to, co děláš. Ale popravdě, taky jsem nad tím párkrát přemýšlel.”

„Očividně jsme na tom stejně. Tak hlavně, že nám to funguje, no ne?“

Rozhodně souhlasil. Zastavili u kovových dveří a Ivan se chvíli přehra- boval v kapse, než našel správný klíč a odemkl.

Vešli do větších prostor bez nábytku s nepříliš intenzivním osvětlením, ale zato s pořádně zatuchlým vzduchem. Nebyla v něm cítit močovina ani nic podobného, jenom pot, strach a zmařené sny.

Jednou ze zvláštností byla pavučina vodicích pruhů přidělaných na stropě. Hlavní středový pruh vedl po celé délce pokoje a procházel dál až do koupelny se záchodem. Na něj se napojovaly další kolejnice vedoucí do všech koutů místnosti. V nich se pohybovaly pojízdné kladky se sta- hovatelnými ocelovými lanky, které byly připnuté k obojkům místního osazenstva.

Kdykoliv se někdo zvedl a chtěl jít třeba na záchod, museli všichni ostatní vyjet se svými kladkami stranou a uvolnit mu cestu.

Bylo to jednoduché, chytré a hlavně se tak udržovala aspoň určitá hladina čistoty. A pokud někdo dostal ten šílený nápad a zlobil, dalo se jeho lanko motorkem v kladce vytáhnout a z obojku se rázem stala oprátka.

Ivan okamžitě našel holku, kterou chtěl předvést, a ukázal na ni prs- tem: „To je ta malá.“

Dominik s Robertem prokličkovali mezi ostatními a cítili na sobě je- jich ustrašené pohledy. Prohlíželi si malou krčící se blondýnku, která na ně jen po očku pomrkávala skrze vlasy.

Dominik si přidřepł a co nejjemnějším hlasem řekl: „Jak dlouho už jsi tady?“

„Já... nevím.“

„A chceš odsud pryč?“

„Pryč?“ Viděl, jak v ní svítla malinká jiskřička naděje.

„Vlastním jeden takový klub a sháním do něj nějaké holky, lépe řeče- no, společnice.“

Sledoval, jak tu informaci zpracovává a přemýšlí nad tím výrazem *společnice*. Jiskřička očividně pohasla.

„Není to lehká práce a neslíbím ti krásnou budoucnost. Někdy máme náročné zákazníky, ale pořád si myslím, že to bude lepší než tady.“ Pak se otočil na Ivana: „Bez urážky.“

„V pohodě, žádnou jsem neslyšel,“ usmíval se Ivan s rukama založe- nýma na hrudi, opřený o rám dveří.

Blondýnka těkala vytřeštěnýma očima z Dominika na Roberta a zpát-

ky a ještě víc se schoulila. Dominik to pochopil jako nesouhlas.

„Podívej, co máš tady? Spíš na holé zemi, máš obojek, musíš dělat čert ví co. U mě budeš mít alespoň matraci, a když budeš dobrá, můžeš se vypracovat a vysloužit si vlastní pokoj s postelí a dalšími výhodami.”

Ani se na něj nepodívala, tak se zklamaně postavil a bral to jako uzavřenou věc. Najednou uslyšel: „Ta matrace by se mi líbila.”

„Budeš ji mít,” potvrdil. „Beru ji.”

Po prvním úspěchu se s Robertem rozhlíželi i po ostatních holkách a hledali další vhodný materiál do klubu. Dominik si v duchu říkal, že měl Robert pravdu. Aktuální nabídka byla prachmizerná, takže se budou muset podívat i na jiných místech.

Náhle si všiml, že nevidí to hlavní, pro co si přišel.

„Kde je...” A než stačil říct zbytek, Ivan ho doplnil: „U mě v kanceláři. Chlapi už si na ni dělali zálsk, tak jsem ji pro jistotu dal k sobě. Ani se jim nedivím, je fakt kus. Sám bych na ní nejraději provětral malého Ivana. Možná se někdy stavím ji vyzkoušet.”

„Budeš mít speciální slevu. Tuhle mi připrav,” kývl hlavou za sebe na blondýnku, „a jdeme se mrknout na to dílo u tebe v kanceláři.”

Ivanova kancelář nebyla nijak velká ani přepychová. Stůl, skříň, sem tam nějaká dekorace. Ale bylo tam to, pro co si přišli.

Byla tam, na roztažené matraci a z oblbováků sladce spící, dcera kandidáta na prezidenta, Lilian Ganonová.

Bohužel, všechno úžasné jednou skončí, včetně ukázky téhle knihy. A věř, že to hlavní teprve přijde spolu s příchodem Lilian Ganonové do klubu. Nejen o jejím osudu se dočteš ve zbytku knihy, která zodpoví třeba i otázku: „Co sakra znamená ten prolog, který je absolutně vytržený z kontextu?“

Mezitím můžeš sledovat [Facebookovou stránku](#), kde se dozvíš o novinách a událostech týkajících se knihy.

Těším se na shledání v říjnu, kdy kniha vychází 😊